

TREZITI-VĂI!

Povestea taxării

3.500 de ani de experiență a omului cu taxele

Chestiunea regală a Belgiei

Opoziție față de capitularea fără luptă a lui Leopold în fața lui Hitler

Război pentru supraviețuire între om și insecte?

Mai bine apreciați-le activitățile benefice decât să le declarați război total

„Ferice de cei îndurători!”

Ca să câștigi îndurare pentru tine arat-o față de alții

Misiunea acestei reviste

Sursele de știri care vă pot ține treji la chestiunile vitale trebuie să fie libere de cenzură și interese egoiste. “Treziți-vă!” nu are restricții. Ea recunoaște faptele, le face față, este deschisă în fața realităților publice. Nu este legată de ambiții sau obligații politice; este nestingherită de agenți de publicitate care nu trebuie călcați în picioare; este nepărtinitoare față de crezurile tradiționale. Această revistă se păstrează liberă ca să-ți poată vorbi liber. Dar ea nu abuzează de libertate; își păstrează integritatea față de adevăr.

“Treziți-vă” folosește surse obișnuite de știri, dar nu este dependentă. Proprii ei corespondenți se află pe toate continentele, în sute de națiuni. Rapoartele ei necenzurate ajung la voi din cele patru colțuri ale pământului, prin aceste coloane. Punctul de vedere al acestei reviste nu este limitat, ci internațional. Ea este citită în multe națiuni, în multe limbi, de persoane de toate vârstele. În paginile ei sunt trecute în revistă multe domenii de cunoștință: guvernare, comerț, religie, istorie, geografie, știință, condiții sociale, minuni ale naturii, deoarece aria ei de acoperire este la fel de vastă precum pământul și la fel de înaltă precum cerurile.

“Treziți-vă” se dedică principiilor drepte, să demaște dușmani ascunși și pericole subtile, să apere libertatea pentru toți, să mângâie pe cei care plâng și să-i întărească pe cei deznădăjduți de eșecurile unei lumi delincvente, reflectând singura speranță pentru stabilirea unei drepte Lumi Noi.

Familiarizați-vă cu „Treziți-vă! Rămâneți treji citind „Treziți-vă!”

PUBLICATĂ BILUNAR DE WATCHTOWER BIBLE AND TRACT SOCIETY, INC

117 Adams Street

N. H. Knorr, președinte

Cinci cenți exemplarul

Brooklyn N. Y. U.S.A.

Grant Suiter, secretar

Un dolar pe an.

CUPRINS

Povestea taxării.....	4
Colectorii de taxe romani – vameșii.....	6
Taxarea în Europa Medievală.....	7
Taxarea în Statele Unite.....	9
„Cuvântarea de la Gettysburg” a plătitorului de taxe.....	10
Experimente despre taxe din zilele de altădată.....	11
Chestiunea regală din Belgia.....	13
Piața plină de culoare din Bangul.....	17
Noi rapoarte despre adunarea Creșterea Teocrației.....	29
Nu este potrivit să te căsătorești? – Întrebați Panama!	25
Război pentru supraviețuire între om și insecte.....	31
Insecte benefice.....	32
Activitatea de polenizare.....	33
O zi în capitala Paraguay-ului.....	35
„Cuvântul Tău este adevărul”	37
„Ferice de cei îndurători”	37
Nilul, comoara Egiptului.....	40
Retrospectivă asupra lumii.....	43

TREZITI-VA!

„Este timpul să vă treziți” – Romani 13:11

Volumul XXXI

Brooklyn, N.Y, 8 Noiembrie 1950

Numărul 21

Povestea taxării

3.500 de ani de experiență a omului cu taxele

Taxele se ocupă de distribuirea sarcinii guvernului. Și pentru că nimănui nu-i place să ducă sarcini pe umăr, nu este surprinzător că însăși ideea de taxe face ca în mintea majorității oamenilor să apară resentimente. Iar resentimentele nu scad dacă îți dai seama, mai mult sau mai puțin, că povara taxelor este mai mare decât ar trebui și că nu este distribuită în mod corect.

În principiu, această istorie a taxelor este una de nedreptate și asuprire. Privind înapoi în istorie constatăm că taxele nu au afectat doar viața economică a oamenilor, ci a devenit de nenumărate ori o chestiune politică foarte importantă. Au fost duse războaie, s-au ridicat și au căzut guverne și mai mulți conducători și-au pierdut viața, toate din pricina nepopularității anumitor taxe.

Printre cele mai vechi înregistrări care relatează despre taxe sunt picturile pe mormintele care-i arătau pe egiptenii de acum 3.500 de ani plătind taxe sub forma articolelor de metal. Un papirus egiptean din vechime arată cum erau plătite taxele de nobilime și proprietari de terenuri, venitul național de pe urma lucrărilor publice și zeciuiele primite de la oamenii obișnuiți, cu 3000 de ani în urmă. Cele douăzeci de procente din recoltele colectate de Iosif pentru Faraon, în timpul celor șapte ani de belșug, pot fi considerate că au fost făcute sub forma unor taxe.

Taxarea în Israelul din vechime

Biblia nu arată în ce măsură a plătit taxe națiunea Israel, în afară de zeciuiala și jertfele aduse leviților, de când au părăsit Egiptul până în zilele judecătorului Samuel. Cu toate acestea, când ei au cerut un rege,

Dumnezeu i-a avertizat prin Samuel, printre alte lucruri, că regele se va dovedi a fi o mare povară de taxe pentru ei; că avea să perceapă zece procente din ce aveau ei. De asemenea, el avea să le cheme fiii și fiicele pentru serviciu în palatul lui, etc. – 1 Samuel 8:11-18.

La timpul morții regelui Solomon această sarcină a taxelor se pare că devenise prea grea de purtat. Oamenii au trimis emisari la fiul acestuia, regele Roboam, prin care-l rugau să le reducă taxele, asigurându-l că dacă făcea așa, ei aveau să-l servească așa cum îl serviseră și pe tatăl lui, regele Solomon. În loc să le asculte rugămintea, Roboam le-a crescut sarcinile, urmărind o crudă politică de taxare, pentru care el a plătit foarte scump, așa cum au plătit mulți conducători din timpul lui. Oamenii s-au răsculat și el a pierdut zece din cele douăsprezece seminții. Când a încercat să forțeze colectarea de taxe, colectorul lui a fost omorât cu pietre, iar el a trebuit să fugă pentru a-și scăpa viața. – 1 Regi 12:1-18.

Dar această rebeliune și secesiune n-au reușit să rezolve problema taxelor celor zece seminții. Nu doar că războiul lor permanent cu cele două seminții a implicat o grea povară a taxelor, ci curând au început să plătească tribut națiunilor păgâne din jurul lor. Tăblițele de lut,

precum și înregistrarea scripturală, vorbesc despre astfel de regi precum lehu și Menahem, care plăteau tribut regilor Asiriei. (2 Regi 15:20) După o existență nefericită de vreo 250 de ani, acea națiune, care a luat naștere în urma unui protest împotriva taxelor mari, a ajuns la sfârșit. Națiunea-soră, împărăția celor două seminții a lui Iuda, înainte să ajungă la sfârșitul ei final din anul 607 î.C., plătea tribut națiunilor păgâne din jur, mai întâi Egiptului și apoi Babilonului. – 2 Regi 23:35; 24:1.

„Vameșii” persani

Deși după ce Medo-Persia a cucerit Babilonul, evreilor li s-a permis să se întoarcă în patrie (în anul 537 î.C), lor încă li se cerea să plătească aceste taxe conducătorilor dintre neamuri (Neemia 9:36,37). În acele zile imperiul persan cerea fiecărui satrap și conducător local al unei provincii să colecteze anumite impozite, astfel punându-l în poziția de *vameș* sau dregător care percepea taxe. Sub acest sistem taxele și abuzurile erau multe, oamenii fiind adesea vânduți în robie pentru că nu puteau să-și plătească taxele.

Dar monarhii persani puteau fi și generoși atunci când vroiau. De exemplu, Artaxerxe, a fost așa de interesat de restaurarea închinării adevărate din

Ierusalim, încât i-a scutit de taxe pe toți cei care aveau ceva de-a face cu serviciul de la templu de acolo. Nici generozitatea lui Neemia n-ar trebui trecută cu vederea. Decât să-și împovăreze în plus frații, pe evrei, care gemeau sub taxele impuse de imperiu, cu taxe pentru susținerea guvernului local, așa cum făcuseră guvernatorii precedenți, el a suportat singur toate cheltuielile. Printre alte lucruri, aceasta a implicat și hrănirea a peste 150 de oameni, zilnic. – Neemia 5:4, 14-18.

Așa greu cum a fost jugul persan, sarcina taxelor impusă de sirieni și egipteni a fost și mai grea de dus. Aceste guverne aveau obiceiul să vândă taxele unei țări ce făcea cea mai bună ofertă, care se asigura apoi că își va recupera nu doar investiția originală, ci mai mult. În acele timpuri collectorul de taxe revendica jumătate din recolta de fructe a fermierului și o treime din cerealele lui, ca taxe.

Colectorii de taxe romani – vameși

Ajungând în timpul când Isus era pe pământ, evreii se aflau sub robia romanilor, al căror guvern cerea tribut prin intermediul colectorilor de taxe staționați în porturi, chei și la porțile cetății. Dregătorii romani care percepeau taxe erau cunoscuți ca vameși. Aceștia

constituiau o societate de cavaleri și ocupau o poziție foarte demnă de invidiat în Imperiul Roman, undeva între senatori și oamenii liberi. Adesea acești cavaleri formau corporații cu scopul de a prelua contracte, prin care să strângă taxe de la anumite țări sau provincii și apoi împărțeau profitul. Colectarea de taxe era o afacere mare în Roma în zilele acelea.

Sub vameși sau cavaleri se aflau „căpetenia vameșilor”, din care Zaheu, amintit în Biblie, pare să fi fost unul. (Luca 19:2-10) Sub aceștia urmau vameșii inferiori, precum Matei Levi, care a devenit mai târziu unul din cei doisprezece apostoli. (Matei 9:9) Și deși întreaga structură romană a taxelor era plină de corupție, nedreptate și asuprire, acești vameși inferiori erau cei mai urâți și disprețuiți, căci ei erau cei care veneau în contact direct cu oamenii și serveau în cel mai evident mod ca asupritori ai oamenilor. În Biblie îi găsim legați de curve și păcătoși.

Accentul pe care Roma l-a pus pe colectarea taxelor i-a făcut pe unii istorici să observe că ea a cucerit teritorii nu atât pentru glorie, cât pentru taxe. Când era cucerită o țară sau o provincie aceasta era preluată de guvernatori și colectorii de taxe, storcându-i pe oameni de tot ce puteau obține de la ei. Ca urmare, banii veneau la Roma cu grămada, din toate părțile.

Cetățenii romani își construiau case minunate, cu statui frumoase, picturi și mobilier costisitoare și se împodobeau cu veșminte de mătase aurite.

Dar paradisul de taxe al Romei nu avea să dureze veșnic. Legea recompensei, care penalizează în mod necruțător tot excesul, avea s-o ajungă din urmă, în curând, și pe Roma. Oamenii din provincii nu puteau plăti taxele exorbitante; atât de mult că la un moment dat împăratul a constatat că trebuia să anuleze toate taxele din țară, vechi de peste unsprezece ani, doar pentru a o lega de o creștere a taxelor din țară pentru viitor. Drept urmare, oamenii și-au părăsit fermele și s-au îngrămădit la orașe. Acest factor, împreună cu luxul, viciul și lenea claselor conducătoare de la oraș a condus imperiul spre dispariția unei rase, prin scăderea natalității, care urma să-i cauzeze declinul și în cele din urmă să-i pecetluiască condamnarea. Înainte de sfârșitul lui vameșii deveniseră așa de nepopulari, încât răufăcătorii erau penalizați, fiind făcuți colectori de taxe.

Sistemul de taxe din Europa Medievală

Pe măsură ce creștinismul apostat se făcea simțit în Roma, clerul a început să obțină favoruri de la guvernele lumești,

printre care era scutirea de impozit pe venit. Istoria mai arată că în secolul al șaselea provinciile din Africa se plâneau de taxele mari ale lui Iustinian. Și nu e de mirare că erau mari – doar o treime din ele ajungeau la Roma! Câteva secole mai târziu Italia s-a răsculat împotriva domniei bizantine; taxele mari numărându-se printre revendicări.

În secolul al unsprezecelea William Cuceritorul a făcut istorie de pe urma taxelor, fiind primul care a făcut un inventar complet al bogăției țării sale. El avea agenți care se deplasau în lung și-n latul țării, înregistrând toate fermele, numărul sclavilor, până la ultimul cocoș și purceluș, precum și toate sursele de venit și ce se datora regelui. Această înregistrare s-a numit „*Cartea Domesday*”, în care se susținea că era la fel de imposibil să scapi de taxele lor, cum era să scapi de ziua judecării de apoi.

În Anglia, în secolul al treisprezecelea, taxele mari și arbitrare impuse de regele John au fost responsabile în mare măsură de răscoala nobililor, care a dus la semnarea *Chartei Magna* din anul 1215. În anul 1251 murit regele Danemarcei, într-o campanie împotriva unei răscoale a țăranilor frizieni, care au refuzat să plătească o nouă taxă, cunoscută sub numele de „*Blood Penny Tax*”. Atât

clerul din Anglia, cât și cel din Franța s-au plâns foarte mult de taxele papale. De fapt, pe tot parcursul Evului Mediu oamenii au gemut sub dubla taxare, cea a statului și cea a bisericii. Ultima taxă era grea mai ales atunci când doi sau trei papi susțineau că

Taxe ale Parlamentului din Anglia

În următorul secol guvernul din Anglia a încercat să stabilească o nouă taxă, impozitul pe cap de locuitor. Această taxă urma să fie plătită de fiecare adult, indiferent de venit, fiind scutiți doar cei care erau foarte săraci. Această taxă, împreună cu modul nedrept și arbitrar în care era impusă, a început o revoluție a țăranilor, care a zguduit Londra și l-a ucis pe arhiepiscopul de Canterbury, împreună cu alți funcționari înalți, înainte să fie liniștiți de promisiunile de scutire și eliberare de represalii. Deși promisiunile n-au fost respectate în general, aceasta a marcat sfârșitul impozitului pe cap de locuitor în ce privește Anglia medievală.

În anul 1649 lui Charles I al Angliei i s-a tăiat capul, fiind punctul culminant al unei răscoale, cauzată în mare măsură pentru că a perceput taxe timp de unsprezece ani, fără să consulte Parlamentul. Aproximativ în același timp Anglia a început să adopte o politică fiscală restrictivă și arbitrară în ce privește coloniile americane,

sunt vicari ai lui Cristos, în același timp, și fiecare din ei insista asupra fastului și splendorii care se potriveau acelei poziții!

ceea ce a dat naștere la un profund resentiment. Aceasta gravita în jurul chestiunii de „*Fără taxare, fără reprezentare!*” Această politică din Anglia și-a atins punctul culminant prin *Stamp Act*, care a dat naștere la o împotrivire așa de violentă, încât acest act a fost curând anulat.

Totuși Anglia era hotărâtă să-și taxeze în continuare coloniile, nu atât pentru câștigul propriu-zis, cât pentru principiu. Așadar, ea a aplicat alte măsuri care implicau sarcini mai mici și încercau să îndulcească chestiunea. Dar coloniștii erau sensibili, nu puteau să fie prinși cu aceste subterfugii. Tipic pentru modul în care ei au simțit această manevră din urmă a fost „*Boston Tea Party*”, din 16 decembrie, 1773, în care vreo 50 de cetățeni locali s-au deghizat în indieni, s-au îmbarcat într-o corabie englezească și au aruncat în mare toată încărcătura de 340 lăzi de ceai. Printre măsurile luate de Anglia a fost închiderea portului din Boston până când proprietarii au fost despăgubiți. Aceasta a marcat o serie de evenimente, care au dus

la Războiul revoluționar, Declarația de Independență și nașterea Statelor Unite.

Sistemul de taxe în Statele Unite

În anul 1794 a avut loc „Răscoala legată de whisky”, în care fermierii din Pennsylvania i-au dat cu smoolă și au pus pene pe colectorii federali de taxe pe whisky, chiar dacă asta însemna doar între 7 și 18 cenți pe galon. (În 1950 această taxă este de 9 \$ pe galon). Această nelegiuire a atins așa proporții, încât Washingtonul a fost obligat să ridice o armată de 15.000 de oameni, care să liniștească rebeliunea împotriva taxei pe whisky.

Taxa pe whisky a fost anulată în 1802, iar pentru următorul secol tariful pe importuri furniza aproape toți banii necesari pentru funcționarea guvernului federal. Războiul Civil a cauzat impunerea unei taxe pe venit, iar acel război împreună cu războiul americano-spaniol din 1898 au adus cu ele taxe temporare pe moșteniri. În 1894 a fost aprobată o lege a taxelor pe venit, doar ca să fie declarată neconstituțională în anul 1895.

Cel de-al Șaisprezecelea Amendament, aprobat în anul 1913, susținea cum „Congresul va avea putere să stabilească și să colecteze taxe pe venituri din orice sursă, fără să fie repartizate

pentru mai multe state, indiferent de datele recensământului”. Prima parte a secolului al douăzecilea a fost martoră la taxe pe proprietate și corporații, ce au devenit un aspect permanent al politicii fiscale a Statelor Unite. După ce Primul Război Mondial și profiturile făcute de pe urma acestuia au atins noi recorduri, și guvernul a mărit taxele, percepând taxe de 77% pentru veniturile ce depășeau un milion de dolari și 80% din profitul de război al corporațiilor.

Odată cu încheierea Primului Război Mondial taxele au fost reduse până la criză, iar efortul Noilor Afaceri de a o rezolva a cauzat creșterea taxelor. Când Pearl Harbour a făcut din Statele Unite un participant activ în cel de-al Doilea Război Mondial, au fost adăugate noi taxe, iar cele vechi au crescut. Impozitul pe venit, care înainte de război, în 1939, afecta doar patru milioane, acum afectează 47.000.000. Și deși războiul s-a sfârșit cu cinci ani în urmă, cheltuielile guvernului pe anul 1949-1950, pentru pregătiri de război, ajutor pentru veterani, Planul Marshall, datorii publice și pentru funcționarea guvernului au totalizat peste 40 de bilioane \$, lăsând un deficit de vreo 3 bilioane \$.

Anul 1948 a văzut o reducere a taxelor federale și mulți au sperat că anul 1950 va vedea reduceri mai mari. Deficitul

prezis de 5 bilioane \$, pentru anul viitor, a făcut ca toate acțiunile Casei Reprezentanților pentru reducerea taxelor să pară doar o încercare de a obține mai multe voturi și o nebunie fiscală. Invadarea Republicii Coreea a aruncat la gunoi toate aceste vise de un optimism exagerat, iar acum guvernul se gândește cât de mult poate reduce deficitul estimat de 5 bilioane \$, din 1950-1951, prin taxe suplimentare, acest total reprezentând deficitul anticipat înainte ca președintele Truman să ceară alte zece bilioane pentru apărarea țării și continuarea Războiului din Coreea.

Și ce putem spune despre celelalte țări? Taxele însumează 26% din venitul Statelor Unite, 30% din cel al Canadei, 40% din cel al Britaniei. Cancelarul Germaniei Adenauer, președinte al Partidului Catolic,

„Cuvântarea de la Gettysburg” a plătitorului de taxe

O depeșă a Serviciului internațional de știri din 24 mai a citat următoarele din *The Congressional Record*: „În urmă cu 36 de ani părinții noștri au adus peste această națiune o nouă taxă, concepută în disperare și dedicată afirmației că toți oamenii sunt o țintă ușoară. Acum noi ne angajăm în a face multe calcule, care să dovedească faptul dacă plătitorul de taxe, atât de confuz și sărăcit, mai poate îndura. Ne-am întâlnit în formatul 1040. Am ajuns să dăm o mare parte din veniturile noastre pentru un loc de odihnă final, împreună cu acei oameni care-și petrec viața ca să ne poată cheltui banii. Este de-a dreptul un chin pentru noi să facem asta. Dar în mod legal nu ne putem sustrage – nu putem ocoli aceste taxe – nu le putem subaprecia. Colectorii, isteți și vicleni, care evaluează, au mers dincolo de puterea noastră de a adăuga sau scădea. Creditorii noștri vor observa puțin ce spunem noi aici și nu-și vor aminti, dar Departamentul de Taxe și Impozite nu poate uita niciodată ce raportăm aici. Noi, plătitorii de taxe, trebuie să ne

și-a făcut recent popularitate propunând o reducere cu 20% a taxei pe venit. Cu toate acestea, puterile occidentale nu se puteau vedea plătind deficitul rezultat, așa că a trebuit să se renunțe la plan. Rusia își are problemele ei cu taxele pe vânzări, o taxă pe care guvernul federal din Statele Unite a ocolit-o tot timpul, considerând că este foarte incorectă. În „paradisul proletariatului” această taxă reprezintă 50-60 % din prețul unor articole alimentare.

Cam asta este scurta istorie a taxelor, cam din anul 1500 î.C până în anul 1950 A.D. Pentru alte fapte interesante referitoare la baza, natura, scopul și limitele taxelor, cine le plătește și în ce măsură, ne vom ocupa de asta în următoarele articole.

ocupăm de declarația de impunere, bani pe care guvernul i-a cheltuit așa de minunat până acum. Noi trebuie să ne ocupăm de sarcina uriașă rămasă – ca de pe urma acestor dolari pe care-i pierdem, să-i apreciem mai mult pe puținii care ne rămân; să hotărâm că anul viitor nu ne va găsi în clasa persoanelor restante la impozitul pe venit; că acest contribuabil cu venituri mizerabile va avea parte de mai multe deduceri, iar taxarea oamenilor de Congres, pentru guvern, nu va cauza solvabilitatea noastră spre dispariție”.

Experiențe despre taxe din zilele de altădată

Cu mult timp în urmă, un francez cugeta: „Arta taxării constă din jumulirea găștei pentru a obține o cantitate cât mai mare de pene, cu cât mai puțin zgomot”. Multe și variate au fost experiențele încercate de politicieni pentru a stăpâni arta taxării, așa cum vor arăta următoarele exemple:

În timpul domniei lui William al III-lea și a Mariei a Marii Britanii au fost impuse tot felul de taxe, pentru a susține războiul în care era angajat consortul olandez al reginei. Astfel erau taxate nașterile, căsătoriile și înmormântările, precum și celibatul și văduvia, la termen de cinci ani.

Franța a făcut un număr de experimente taxând celibatul, pentru a încuraja căsătoria și astfel pentru a-și crește populația. Dar viclenii celibatari francezi au preferat să plătească taxa!

Pentru a încuraja producerea de fasciști Mussolini îi scutea pe părinții care

aveau zece copii de la toate taxele și pe de altă parte îi taxa foarte mult pe celibatarii între 25 și 60 de ani.

În anii 30, din cauza dificultăților financiare, Germania a pus o taxă de 11% pe celibatari, în afară de obișnuitul impozit pe venit. Femeile cu drept de vot fiind toate în favoarea acestei legi, cererea celibatarilor a ajuns la niște urechi surde.

Taxele pe câini variau: într-o țară fiecare câine era taxat la fel, câinele era câine, dar în altă țară asta depindea de greutatea câinelui și în alta de valoarea câinelui.

Într-un timp cerșetorii din Ungaria erau taxați pentru susținerea celor săraci.

Ferestrele acoperite cu cărămizi ale multor case vechi din Anglia amintesc de timpul când erau taxate toate ferestrele. Taxa a fost introdusă în timpul domniei lui William al III-lea, pentru a acoperi costul de rebatere a monedelor de argint. Mulți oameni nu au fost de acord să plătească

această taxă și pentru a putea scădea din ea și-au zidit o parte din ferestre. Taxa a rămas în existență până în 1851, când a fost înlocuită de taxa pe casele locuite.

Un stat din Mexic a impus o taxă pe toți preoții, clasificându-i ca „profesioniști”. Majoritatea au spus că nu puteau s-o plătească, așa că statul a pus un embargo pe colecțiile lor și acțiunile personale.

Tutunul, băuturile alcoolice, carburanții și zahărul sunt favoriții economiștilor politici din timpurile moderne. Dar în anii trecuți era vorba doar de sarea obișnuită. După cum spunea Marco Polo: „O să vorbim acum despre taxele pe care marele Han le percepe din orașul Kin-sai și locurile de sub jurisdicția acestuia, constituind a noua parte din regatul Manji. În primul rând, taxa pe sare, cel mai eficient articol: el percepe o datorie anuală de ... 6.400.000 ducăți (aproximativ 14.400.000 \$).” Se crede că Europa

modernă a moștenit această taxă pe sare din Orient, sau poate de la venețieni, care au devenit renumiți producători și distribuitori ai mărfurilor aduse pe mare. Franța avea uriașe zăcăminte naturale de sare și a fost printre primele națiuni din lumea occidentală care a pus taxe pe ea. Acest impozit nesuferit, *gabelle du sel*, sau impozit pe sare, a fost unul din motivele pentru Revoluția franceză.

Printre experiențele ciudate ale Angliei în domeniul taxării a fost taxa pe barbă, impusă de bătrânul Henry al VIII-lea, și care varia în funcție de poziția deținătorului. Regina Elisabeta a pus o taxă pe fiecare barbă care era mai mare de două săptămâni, precum și o taxă pentru toți cei care nu frecventau biserica.

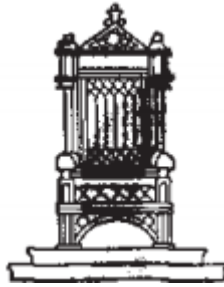
Poate cea mai ciudată dintre toate taxele se găsește în Sark, în Channel Islands. Era pusă o taxă pe copii, după numărul de coșuri de la fiecare casă.

CHESTIUNEA REGALĂ A BELGIEI

De la corespondentul *Treziți-vă!* din Belgia

Doctrina „dreptului divin al regilor” există doar ca fabulă în majoritatea națiunilor de astăzi. Unul din susținătorii rămași ai acestei fabule, în această eră de după război, era atomică, este Leopold al Belgiei. Înainte să cedeze presiunii din partea dușmanilor politici, a căror forță amenința cu împărțirea țării în două, Regele Leopold al III-lea a aprobat recent transferul puterii regale către fiul său de 20 de ani, Prințul Baudouin.

Pe 22 iulie, 1950, Leopold s-a întors din exil în patria lui sfâșiată și dezbinată, unde jumătate din populație l-a întâmpinat cu bucurie, în timp ce alții s-au înfuriat, unii cerând chiar moartea lui. Pe 4 iunie populația votase pentru a treia oară într-un an pentru întoarcerea lui, de data aceasta dând Partidului Social Creștin (catolic), care susținea întoarcerea regelui, o majoritate limitată în Parlamentul belgian. Apoi a fost format un cabinet favorabil și a fost posibil un vot unanim în Parlament, pentru întoarcere, când toți membrii din opoziție au ieșit să protesteze. Alegerile din martie, cu un an în urmă, fuseseră urmate de greve și răscoale din partea celor care se

împotriveau lui Leopold; după plebiscitul din iunie au persistat mai multe amenințări și violență, care s-au amplificat în timpul întoarcerii regelui. În cele din urmă, când țara se afla la un pas de război civil, regele s-a înduplecat și a aprobat transferarea autorității regale către fiul său, transferarea titlului trebuind să aștepte până când prințul avea să împlinească 21 de ani.

Istoria contemporană răspunde la întrebări legate de fundalul conflictului pentru regalitate din Belgia. Micuța țară, parte a zonelor de câmpie din nordul Europei, este locuită în parte de flamanzi, în parte de wallooni vorbitori de limba franceză. Aceste facțiuni se bucură în mare măsură de o istorie comună, dar aici se încheie orice acord. Monarhia a încercat să facă o unire la scară națională. Leopold, întotdeauna încăpățânat, și-a pierdut popularitatea pentru ultima dată pe 28 mai, 1940, când a dat armata și țara pe mâna lui Hitler, fără să poarte o singură luptă. Guvernul belgian a fugit în Franța, unde a trecut de partea lui Reynaud și Churchill, declarându-l pe rege trădător de țară și responsabil de incapacitatea armatelor franceze de a-i opri pe germani. Dintre toți miniștrii refugiați, prezenți în

Limoges, Franța, pe 31 mai, 1940, doar doi au refuzat să pronunțe o sentință, pe motiv că nu puteau să facă așa fără să audieze reprezentanții ambelor partide.

Să ne aducem aminte că în 1940 Germania nu întâmpina practic nici un fel de rezistență să pună stăpânire pe aproape toată Europa continentală și o parte din Africa de Nord. În afară de asta, Hitler fiind stăpân pe situație, a făcut o înțelegere cu Rusia și neutrele State Unite. Nu este de mirare că regele Belgiei, la fel ca oricine altcineva, aștepta o victorie completă din partea germanilor. Dar când Hitler și-a pierdut avantajul, jocul s-a schimbat dintr-o dată și miniștrii belgieni din Anglia s-au găsit de partea învingătorilor la sfârșitul războiului.

„Un rege al partidului”

Acum ei deveniseră mai pro-britanici decât oricând înainte și pe cine puteau găsi ei mai vinovat pentru capitularea țării lor decât pe rege? Aceasta în ciuda faptului că în noiembrie 1941, ei trimiseseră cuvinte frumoase la adresa loialității regelui, pe care atunci îl lăudau că acționase în interesul națiunii. Era destul de evident că regele acționase împotriva ideii ca Belgia să devină pur și simplu „un stat-tampon” pentru Franța și Anglia, încalcând înțelegerea de război făcută cu Franța, în

1938, când Paul Henri Spaak, mai nou principalul opozant al regelui, era ministru de externe.

Dar aceste înclinații este posibil să fi fost mai mult flamande decât belgiene, deci înclinate să fie pro-germane. Acest fapt a fost bine descoperit prin „consultarea poporului”, care a arătat că toată Flandra era complet în favoarea întoarcerii regelui, însă restul Belgiei se împotriva cu înverșunare. La alegerile din luna martie regele a primit doar 57%, ceea ce înseamnă doar cu două procente peste minimul necesar. Mai înainte el declarase că va abdică dacă va obține mai puțin de 55% din voturi. Votul din iunie amintit mai devreme arată că până atunci chestiunile nu erau mai bune pentru el.

Din nefericire pentru el, acesta a avut doar sprijinul Bisericii Catolice și al Partidului Creștin Socialist al acesteia, care a cauzat o mare dezbinare între oamenii din partide, și l-a făcut pe Leo să devină, de fapt, un candidat al partidului. Adică, chiar și cu victoria de la alegeri, el a devenit un „rege al partidului” și nu suveranul întregului popor, pentru că socialiștii și comuniștii erau hotărâți să nu-l accepte. Deși monarhiști, liberalii nu au fost pentru întoarcerea lui Leopold, ci au cerut abdicarea lui în favoarea tânărului Prinț Baudouin.

Biserica i-a susținut „fiul regal” în speranța că-și va recâștiga prestigiul și influența pierdute, folosindu-se, cu viclenie, de dreptul de vot al femeilor, pe care îl manevrase. Fostele alegeri guvernamentale arătaseră că acele câștiguri ale catolicilor erau tocmai rezultatul direct al acelui element de curând introdus, de aici. În ziua alegerilor mii de călugărițe au fost văzute umblând încolo și-ncoace, pe lângă punctele de alegeri. Printre cei mai puternici susținători ai întoarcerii regelui sunt cei care au rude în închisoare, pentru că au colaborat cu germanii. Aceste partide au sperat că întoarcerea regelui va însemna fie o amnistie, fie o micșorare a sentinței pentru acești prizonieri. De vreme ce sunt implicați cei mai de nădejde catolici, Biserica a avut cel mai mult de câștigat.

Dar o majoritate de la urne n-a pus capăt dezbinării oamenilor, ce se extinde de la liniile de partid până la familie, când mulți belgieni care au votat împotriva întoarcerii regelui, au constatat că soțiile votaseră pentru întoarcerea acestuia. S-ar părea că socialiștii și comuniștii ar prefera să elimine complet locul regelui de la guvernare. Cu toate acestea, de vreme ce ei sunt obligați prin Constituție să-l recunoască, și ei, ca și liberalii, sunt pentru abdicarea lui Leopold în favoarea prințului Baudouin.

De ce nu-l doresc ei

Cei care sunt împotriva întoarcerii regelui au îngrămădit multe acuzații asupra lui. Mai întâi s-a spus că regele a capitulat fără să primească aprobarea miniștrilor din guvern, acționând astfel contrar legii fundamentale a țării, pe care el jurase că o va respecta. A doua lui căsătorie, cu atractiva Mary Liliane Baels, n-a fost populară niciodată, mai ales pentru walloonii, care o disprețuiau pentru că avea rădăcini flamande și din cauza înregistrării politice a familiei ei. Ei s-au plâns că Leopold a fost întotdeauna pro-german și că el căuta să restabilească vechile titluri germane la care a renunțat Regele Albert I. Și în ultimul rând, ei își aduc aminte cu amărăciune că el a acceptat favoruri din partea germanilor. El s-a căsătorit în timpul războiului, în vreme ce era prizonier de război, ceva ce ceilalți prizonieri de război belgieni nu au putut face; și aceasta cu aprobarea și cele mai bune urări din partea lui Hitler, care chiar i-a trimis flori miresei. Mai mult decât atât, căsătoria, contrar legii din Belgia (articolul 16 din Constituție) n-a fost oficiată mai întâi de oficiali ai guvernului, ci de biserică.

Participarea efectivă în tranzacții au însoțit acuzațiile. Dovada manevrării politice prin Partidul Catolic pro-Leopold a fost adusă de grupuri comuniste și

socialiste. În apărare, susținătorii regelui au încercat să apere capitularea din 1940 ca fiind în favoarea celor mai bune interese ale țării, în vreme ce ignoră în general acuzațiile de corupție politică.

Consultarea poporului în chestiunea întoarcerii regelui, făcută cu ocazia alegerilor din 12 martie, doar a accentuat dezbinarea din țară. Regele se afla într-o dilemă și a hotărât să pună responsabilitatea hotărârii pe Parlament. Așa că joi, 16 martie, el a emis o declarație de la locuința lui din Pregny, Elveția, mulțumind alegătorilor pentru încrederea acordată, aruncând apoi, cu abilitate, în poala Parlamentului, deblocarea finală a chestiunii dificile despre întoarcerea lui la domnie.

Cu toate acestea, departe de a rezolva problema, această mișcare a făcut exact contrariul, căci, realizând ce se intenționa, miniștrii, care nu se înțelegeau între ei, s-au spălat pe mâini și au demisionat. În toată țara au izbucnit greve de 24 de ore. Și nu exista nici un guvern, nimeni care să convoace Parlamentul.

Încă fără odihnă

În ultimă instanță s-a hotărât să aibă loc o întâlnire la palatul regal, care este cunoscut ca și „Consiliul înțelepților”, sau Colegiul miniștrilor de stat, la care se

recurge doar în cazuri extreme de criză națională. Bineînțeles, acesta nu este un corp guvernamental, ci doar un consiliu de sfăturare, asemănător cu Consiliul Coroanei, care a fost convocat doar o singură dată, pe 2 august, 1914.

Dar în urma întrunirii acestui consiliu a urmat doar o exprimare de pesimism, în mijlocul unor revolte naționale continue și a adunărilor de protest. Prințul regent a cerut diferitelor personalități politice, una după alta, să formeze un guvern. Ei au acceptat, unul după altul, și în timp ce publicul aștepta cu sufletul la gură, ei au făcut încercări, care au eșuat de fiecare dată.

Partidele de opoziție au rămas neîmpăcate, așa că a mai rămas o singură alternativă: dizolvarea Parlamentului. Aceasta a însemnat alte alegeri generale, cele care au avut loc pe 4 iunie. Deși acest referendum a făcut posibilă întoarcerea lui Leopold, n-a reușit să-i oblige pe jumătate din supușii lui să-l accepte. Afându-se în fața unei anarhii, a devenit necesară abdicarea în favoarea lui Baudouin. Dar chiar și acest lucru nu a pus capăt la toate problemele. Rapoartele de știri dezvăluie acum că flamanzii pro-Leopold s-au supărat și și-au vărsat mânia pe Partidul Catolic, care i-a amintit regelui doar să părăsească

repede starea de criză care urma și grăbea abdicarea lui. Unii vorbesc de secesiune sub un guvern flamand independent. Deși acestui lucru nu i s-a acordat o atenție specială, a dat naștere unui nou partid politic, Partidul Național Flamand, care probabil nu va fi de ajutor în nici o mișcare împăciuitoare cu Walloonii. În general, oamenii din Belgia au arătat multă îngrijorare și teamă, ca urmare a acestor conflicte din țară. Aceasta le-a umplut orizontul și le-a influențat viața și probabil va fi așa pentru multă vreme. Dar unii din

Piața plină de culoare din Bangui

De la corespondentul *Treziți-vă!* din Rhodesia de Sud

Bangui se află amplasat pe țărmul râului Ubangul din Africa Ecuatorială Franceză, fiind tributar Congoului. Pentru cel care se trezește foarte devreme (este ușor să te trezești la ora 6 a.m. la tropice) piața zilnică este un spectacol foarte interesant.

Dacă ai pleca de pe o stradă din Marea Britanie sau U.S.A. și ai merge într-o piață, ce ți-ar atrage atenția în primul rând? În majoritatea piețelor urechile ni

ei încep să-și dea seama, prin studierea Cuvântului lui Dumnezeu, așa important cum a părut lucrul acesta pentru ei, de fapt are puține urmări în această zi de nenorociri care zguduie lumea. Prin urmare, ei se întorc de la această chestiune confuză și spun bun venit împărăției lui Iehova, realizând că aceasta este singura speranță pentru vindecarea tuturor conflictelor între facțiuni, eliminându-i pe toți tulburătorii păcii și producând un rege just și drept pentru tot pământul.

se sparg de o învălmășeală de sunete, în timp ce vânzătorii cu plămâni mari își strigă prețurile; nasul ne este afectat de mirosuri și odoruri de tot felul; dar aici, în

Bangul, este culoare. Exotică și strălucitoare, aceasta se răspândește într-o bogăție de modele, ce marchează veșmintele femeilor băștinașe, ce se îngrămădesc în acest loc comercial. Unele modele țin seama de un umăr rușinos, deși trebuie recunoscut că unele nu se deranjează să fie rușinoase. Țesăturile de bumbac sunt înfășurate până la gleznă.

Vânzătorul din piață își aranjează articolele în grămezi micuțe, fiecare costând aproape trei cenți. Pe o bucată

de pânză și lângă mai multe grămăjoare de semințe de susan sunt puse câteva căpățâni de usturoi – ce ar face francezul fără usturoiul lor?

Principalul aliment de aici este manioca, un produs din rădăcina arborelui de manioca. Unii o vând sub formă de rădăcină crudă, sau ca făină albă, dar majoritatea o vând gata coaptă și înfășurată în frunze de bananieri, ce arată lucioase. Acesta este renumitul *foo-foo*. Este destul de greu de mâncat și aproape nu are gust deloc, de aceea se servește cu ceva lângă el. Pot fi frunze

verzi de manioca, fierte și condimentate. Dar majoritatea preferă proteine. Astfel, în jurul băștinașului care vinde pește proaspăt din râu se găsesc întotdeauna o mulțime de cumpărători. Unii pești sunt afumați. Rezultatul pare destul de neapetisant – seamănă mai degrabă cu o scoarță de copac uscată, dar nimeni nu se revoltă împotriva gustului gastronomic al băștinașului.

Iată o femeie care se ghemuiește în fața unor grămezi micuțe de obiecte neidentificabile. Acestea sunt termite zburătoare (fără aripi) care au fost uscate la soare. În alt anotimp, dacă vă plac astfel de lucruri, veți avea la dispoziție omizi și râme suculente.

Băștinașii care adună nuci din palmieri sunt angajați într-o serioasă industrie locală. Unele nuci sunt vândute așa cum sunt, dar este mai profitabil să faci ulei din ele.

În piață ajunge un trio de fete. Pe capul fiecăreia se balansează un vas smălțuit, plin de arahide coapte. Cum pot să meargă ele și să-și facă loc prin mulțime, în piață, fără să-și piardă echilibrul și să verse jos toate arahidele? S-a raportat că în unele părți din Africa există o formă de sclavie care exploatează această abilitate. Femeile au pe cap un bagaj mare, pe care-l țin cu mâinile. Și greutăți ca astea poartă pe cap toată ziua. Francezii încearcă să pună capăt acestei cruzimi și altor forme de cruzime. Aceasta explică de ce băștinașul are o ținută dreaptă. Nu o să vezi niciodată un băștinaș cu spatele gârbovit.

Observați cât de nobil își poartă încărcătura aceste trei frumuseți băștinașe. Ele sunt îmbrăcate complet (în contrast cu cei trei vânzători de arahide) și sunt strălucitoare în mătase galbenă și catifea purpurie. În urechi și la gât poartă bijuterii strălucitoare, iar privirea lor este plină de demnitate.

Ele sunt corespondentul feminin al băştinaşului *Haussa*. Al nostru *Haussa* este prinţul pieţei. Deşi robele lui lungi şi scufia lui sunt în discrepanţă completă cu veşmintele fetelor tocmai descrise, ţinuta lui arogantă este identică. Dacă vrei să schimbi cei o mie de franci ai grijă să te adresezi lui *Haussa*. El stă picior peste picior înaintea articolelor lui de bijuterii, de mărgele ieftine. El vinde chiar şi piese din biciclete. Evident că majoritatea acestora sunt second-hand. Ne pare rău de băştinaşul naiv care va cumpăra o osie

ruptă. Trecând pe lângă un vânzător de piei şi articole din fildes excelente observăm cum se ridică soarele. De ce ne-am trezit așa de dimineaţă? Pentru că acest soare devine acum insuportabil de fierbinte. Transpiraţia străluceşte acum pe frunţile maronii, iar hainele se lipesc de spatele umed. Este timpul să întoarcem spatele culorii şi interesului pentru ce ar trebui să pară o piaţă foarte neobişnuită pentru ochiul occidentalului.

NOI RAPOARTE DESPRE ADUNAREA CREȘTEREA TEOCRAȚIEI

Congresul martorilor lui Iehova văzut prin ochii jurnaliștilor

S-a făcut multă publicitate favorabilă adunării martorilor lui Iehova, intitulată *Creșterea Teocrației*, din New York, ce a avut loc între 30 iulie și 6 august, 1950.

Ziarele, stațiile radio și de televiziune, autorii de reviste; da aproape toți care sunt preocupați de știri, au ridicat din sprânceană când au aflat că 80.000 de martori ai lui Iehova s-au adunat în realitate pe stadionul Yankee din New York, și intenționau să aibă opt zile de adunare creștină, exact așa cum anunțase anterior

Societatea Watchtower. Și când 80.000 de oameni s-au adunat în aceste zile, să studieze Cuvântul lui Dumnezeu, asta da știre!

Înainte de adunare, rapoartele de știri arătau că aceasta s-ar putea să fie o adunare care va doborî recorduri. Pe 7 iunie, *New York Times* descria „ceea ce avea să devină cea mai mare adunare ținută vreodată (în New York) ... adunarea de o săptămână a martorilor lui Iehova”. *New York Post* (28 martie) prezicea că aceasta avea să fie „una dintre cele mai mari adunări ținută vreodată în New York sau altundeva, în acest scop”.

La mii de mile depărtare, pe insula britanică Guernsey, cititorii publicației *Star* (18 aprilie) știau de adunare. *Daily Times* (20 martie) spunea că din Lagos, Nigeria „vor participa la Congresul Internațional al martorilor lui Iehova, ce va avea loc în luna iulie, pe Stadionul Yankee”. Cititorii de ziare din Lima, Peru, au văzut pe prima pagină un anunț despre „*Los testigos de Jehova*”, care vor participa la „una gran asemblea Internacional ... en el Yankee Stadium de Nueva York”. Nenumărate alte publicații din lume și-au anunțat cititorii că în New York va avea loc ceva foarte neobișnuit. Ziarele de pe tot cuprinsul Americii au publicat anunțuri în care se spunea că „martorii lui Iehova, care-și proclamă convingerea că împărăția lui Dumnezeu va fi stabilită în curând pe pământ, își vor începe congresul internațional duminică, pe stadionul Yankee”.

S-a făcut multă publicitate suplimentară la dificultățile de imigrare, cauzate de acuzația falsă de „pacifism extrem”, adusă creștinilor din alte țări, care au venit în New York.

Secolul creștin (23 august) a numit-o „o acuzație fabricată, pentru care oricine care cunoaște ceva despre martori știe că nu există nici un temei și că aceasta n-ar fi

fost un motiv de eliminare, chiar dacă ar fi fost adevărată.

Gazetarii oferă un raport bun

Dar gazetarii au devenit serios preocupați, când au văzut congresul în desfășurare și a devenit evident pentru ei că era puțină asemănare între congresul martorilor lui Iehova și congresele altor grupuri. Un scriitor a spus: „Aici este ceva deosebit față de alte adunări. Martorii lui Iehova sunt oameni serioși care urmează Biblia”.

Herald Tribune (29 iulie) raporta: „Martorii, care cred în iminența împărăției lui Dumnezeu pe pământ, se poartă prietenos unii cu alții. Ei se salutau, indiferent că se cunoșteau sau nu, și se adresau cu „Frate” și „Soră”. Pe 31 iulie s-a spus: „Pentru toți participanții sesiunea de deschidere a adunării a fost remarcabilă pentru tonul ei liniștit și calm. Toți copiii stăteau în liniște”. Un editorial din același ziar spunea, pe 1 august: „Când se adună 60.000 de oameni pentru o întrunire religioasă – întrunire ce va dura opt zile – în orașul nostru are loc ceva deosebit. ... Stadionul Yankee a fost martor la multe adunări, dar niciuna n-a fost mai sinceră și mai prietenoasă”.

Exact la timp pentru a stârni interes, înainte de deschiderea congresului, New

York *Times* (27 iulie) și *Herald Tribune* (29 iulie) au făcut niște descrieri minunate ale parcului de rulote, alături de mai multe coloane cu fotografii, de aici. Și ziarele din New Jersey au făcut publicitate la acest parc de rulote, care a fost înființat pentru miile de participanți la congres.

New York *Post* (28 iulie) a declarat: „Secta lui Iehova se așteaptă la 100.000 la Conclave” și a vorbit despre parcul de rulote, programul de la congres, principalele lecturi, serviciul pentru botez, adunările în limbi străine și alte caracteristici interesante ale congresului. La deschiderea congresului, *Mirror* a spus: „Martorii lui Iehova, care își proclamă convingerea că împărăția lui Dumnezeu va fi stabilită în curând pe pământ, și-au deschis astăzi congresul internațional pe stadionul Yankee”. *News* raporta: „Mult anunțatul congres al martorilor lui Iehova ... va începe astăzi pe stadionul Yankee”. *Journal American* a spus că peste 65.000 de persoane veniseră la congres din 67 de țări, poate aproape de 80.000. *Times* și-a anunțat cititorii că sosiseră cu peste 40.000 mai mulți participanți, că sosiseră nouăsprezece trenuri speciale cu o zi în urmă și că sesiunile fuseseră deschise publicului larg, gratis.

Aceste articole excelente și abundența de ilustrații minunate din ziarele din New York au contribuit, fără îndoială, la căldurosul bun-venit, pe care martorii lui Iehova l-au primit de la mulți locuitori ai New York-ului, precum și la excelenta participare a new yorkezilor la congres, în special la lectura publică de duminică.

Rapoarte de știri, zi după zi

Daily Compass a publicat o fotografie cu ziua deschiderii, care avea în prim plan locul vorbitorului și stadionul umplut până la refuz. Publicația *Vulturul* din Brooklyn a făcut un scurt raport. *Times* a descris stadionul ca pe „un tabernacol de bucurie spirituală”, a amintit despre absolvirea celor „120 de misionari în devenire”, și a vorbit despre purtarea ordonată a martorilor. Acesta a lăudat organizarea și eficiența lucrării de voluntariat și l-a citat pe inspectorul de la Departamentul pentru Sănătate, spunând: „Sunt fascinat! N-am mai văzut niciodată ceva care să se deruleze așa de minunat ca acum!”

News a comentat: „Delegații au fost politicoși și liniștiți”, publicând o pagină plină de fotografii. Și *Mirror* a publicat fotografii și a făcut comentarii despre automobilele încărcate cu bagaje, cu

plăcuțe cu numere de circulație din toate statele, Alaska, Canada, Mexico și Hawaii.

Pe 2 august *Post* a dedicat pagina cinci celor două fotografii ale bufetului cu autoservire și mulțimii de pe stadion. Titlul era: „Martorii lui Iehova condamnă comunismul!” și a raportat că cei adunați au aprobat în unanimitate o rezoluție ce condamnă comunismul, oferită de Nathan H. Knorr, președintele Societății Watchtower. *Times* a spus că Nathan H. Knorr a prezis că atât Orientul cât și Occidentul vor fi „prefăcute în țărână” în actualul conflict și a dat ca garanție o interdicție pentru „orice act subversiv, chiar sub persecuție”. De asemenea, acesta a mai oferit un raport al cuvântărilor de la congres despre persecuția diabolică a martorilor lui Iehova din țările Cortinei de Fier. Alte ziare au avut ca articole: „Jurământul martorului: Nici o poziție pentru război”, „Cultul martorului stă la distanță la granița dintre Est și Vest”.

Pe 2 august, M. G. Henschel, unul din directorii Societății, a fost intervievat la postul TV WABD și cu această ocazie a ajuns chiar în casele multor ascultători, pentru a le vorbi despre congres.

Noua traducere și Botezul

Mai multe ziare au făcut o greșală pe 3 august, în rapoartele lor, despre

Traducerea Lumii Noi a Scripturilor Grecești Creștine. Ei au spus că traducerea „a schimbat” cuvintele trinitariene din Versiunea Regele Iacob „Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt” cu „Spiritul, apa și sângele”. (1 Ioan 5:7,8) Ei au făcut o eroare deoarece cuvintele „Tatăl, Cuvântul (nu Fiul, așa cum spun ziarele) și Duhul Sfânt” n-au fost schimbate, ci omise, pentru că sunt apocrife și sunt scoase din aproape toate traducerile moderne.

Times, News și *Herald Tribune* au avut toate articole și fotografii de la botezul din 4 august. New Yorkezii au devenit din ce în ce mai curioși de congres pe parcursul acestuia.

Multe alte publicații au raportat despre noua Biblie și botez. *Quick*, revistele *Time* și *Life*, toate au avut fotografii de la congres. Articolul din *Times Herald*, Dallas (Texas) „New York-ul femeii” (10 august) spunea: „Pentru noi, new yorkezii care am crezut că am văzut tot ce era de văzut, s-a întâmplat ceva complet nou pentru orașul nostru, în această săptămână, când 3.381 de martori ai lui Iehova ... au fost botezați într-un bazin de înot din Queens, pentru a renunța la toată voința personală, în favoarea voinței lui Dumnezeu”.

Pe măsură ce congresul se derula, la fel se întâmpla și cu valul mare de

publicitate. Pe 5 august *Times* a oferit un raport minunat despre protestul lui Nathan H. Knorr față de reținerea delegaților de la congres de Departamentul responsabil cu imigrarea.

Uriașul număr de participanți de duminică

Duminică, 6 august, ziua mării lecturi publice, *Herald Tribune* a raportat despre sesiunea ținută cu o zi înainte și a inclus un rezumat al cuvântărilor de la congres, ce explicau despre stația radio a Societății, fabrica, Casa Bethel și Școala de la Gilead pentru misionari. De asemenea, s-a mai raportat că numărul de participanți de sâmbătă a fost de 89.451 persoane. *Times* a făcut un rezumat al câtorva puncte din noua carte „*Aceasta înseamnă viața veșnică!*”, care a fost pusă în circulație sâmbătă. *Post* a dedicat din nou paginii cinci fotografiilor de la congres și a avut ca titlu pentru articolul său excelent: „Martorii lui Iehova sunt astăzi în marea finală!” Toată această publicitate din ziarele de duminică au ajutat la creșterea curiozității altor 30.000-35.000 New Yorkezi, care au venit la lectura publică de duminică după-amiaza, anunțată peste tot.

O privire din aer a mulțimii adunate pe stadion, duminică după amiaza, a făcut publicația *News* să-și numească articolul de

luni dimineață: „Capacitate – peste arhiplin!” Cei de la *Times* au oferit un raport minunat și au spus: „Pe măsură ce mulțimea se depărta în amurg, o lumină încă le strălucea în ochi – chiar și copiii foarte oboșiți râdeau”

Herald Tribune a avut un rezumat excelent al lecturii publice și a spus: „Fratele Nathan H. Knorr ... a dat ieri la peste 120.000 de persoane ... un răspuns afirmativ, sincer, la întrebarea-cheie a congresului care a durat o săptămână: „Poți tu trăi pentru totdeauna în fericire pe pământ?” De asemenea, l-a citat pe Jimmy Linch, din Columbia Britanică, când se îndepărta cu convingerea: „Sunt sigur că ce am învățat de la acest congres îmi va fi de ajuns pentru patru sau cinci ani – până la următorul – sau chiar mai mult”.

Dar încă nu se terminase tot, căci luni, după adunare, 28.000 dintre participanți au mers prin tipografia Watchtower din Brooklyn, iar alți 23.000 la Casa Bethel. *Times*, *Herald Tribune* și *Vulturul* din Brooklyn au scris rapoarte despre aceasta.

Comentarii favorabile larg răspândite

Comentarii favorabile au fost publicate în multe alte ziare. Aproape de locul unde se afla parcul de rulote, *Daily*

Home News din New Brunswick (N.J.) a publicat un editorial (4 august) în care se spunea că „adunarea martorilor a fost așa de ordonată și liniștită, încât a atras multe comentarii favorabile. Ei s-au dovedit a fi buni semeni. ... În timpuri de necaz cum sunt cele de astăzi zelul religios și credința martorilor lui Iehova sunt cu adevărat un exemplu pentru noi toți. ... Le-am putea imita bine devotamentul, altruismul și serviciul credincios prin respectarea și propagarea convingerilor lor”.

Înainte de deschiderea congresului *Secolul Creștin* (28 iunie) spusese: „Protestanții își deplâng ocazional incapacitatea de a pune la cale demonstrații publice, la o scară asemănătoare celor organizate adesea de romano-catolici. Cu toate acestea, probabil că New Yorkul se va confrunta în această vară cu o adunare a protestanților, care poate îi va da de gândit metropolei. Va fi interesant de văzut ce atenție va da unei demonstrații milenare de această mărime o astfel de citadelă a materialismului, precum New Yorkul. Să lăsăm *New York Post* (5 august) să ne spună despre atenția pe care a dat-o New Yorkul acestei adunări: „Adunarea de opt zile a provocat atenția New Yorkeșilor în multe moduri. Poliția repartizată la stadion a numit-o „cea mai

ordonată și sinceră adunare” la care au participat vreodată. ... Angajații de acolo au spus că Stadionul Yankee n-a fost niciodată păstrat mai curat, în toată istoria lui, în ciuda mulțimii uriașe de oameni care a venit acolo, zilnic. ... Majoritatea New Yorkeșilor care n-au vizitat stadionul în timpul congresului au văzut oricum mulți delegați, de vreme ce mulți dintre aceștia au staționat în locuri aglomerate din oraș, pentru a oferi literatură, în cele mai multe cazuri publicația oficială, *Turnul de veghere*.... Un polițist și-a dat binecuvântarea acestui congres în felul următor: „Acesta ar fi un oraș mult mai bun, dacă delegații de la tot felul de adunări ar veni aici cu același spirit ca martorii lui Iehova!”

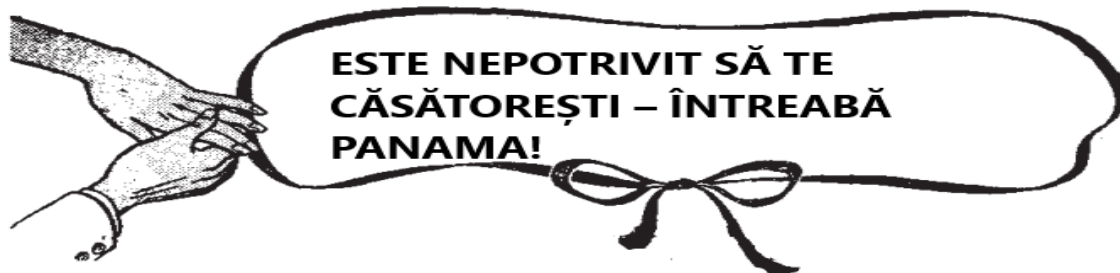
Câteva rapoarte potrivnice

Aceste articole prietenoase de la reporterii aflați la fața locului sunt în contrast cu câteva cazuri de critici adverse, ale unor scriitori care, în general, au fost în alte locuri și cărora le-a lipsit informația la prima mână, dar au căutat să-și încante cititorii denunțând o minoritate fără popularitate sau poate publicându-și propriile prejudecăți ale unei minți cu vedere limitată. Arătând o ignoranță crasă față de realitate, câțiva s-au folosit de

ocazie pentru a transforma știrile despre congres în denunțări arogante, atacuri ticăloase și chiar minciuni grosolane la adresa martorilor lui Iehova. Dar acești scriitori au fost puțini la număr, iar majoritatea rapoartelor de știri au fost scrise de oameni care au spus adevărul despre ce au văzut.

Dar chiar și acest criticism advers din partea pușinilor jurnaliști a stârnit curiozitatea multor persoane sincere care cunosc adevărul despre martorii lui Iehova. Adunarea a fost o minunată mărturie pentru numele lui Iehova și doar publicitatea făcută a atras multă atenție

asupra extinderii uriașe a activității de predicare a Evangheliei, a martorilor lui Iehova. Minunata publicitate care s-a făcut adunării și lucrării prin ziare, reviste, stații radio și televiziune a stârnit curiozitate și interes în toată lumea. Martorii lui Iehova apreciază această publicitate favorabilă, îi mulțumesc Domnului pentru ea și sunt hotărâți să continue mărturia care a fost dată până acum, cultivând la maxim bunăvoința care s-a dezvoltat și ajutând persoanele sincere cu bunăvoință să învețe despre împărăția lui Dumnezeu și binecuvântările acesteia.

De la corespondentul *Treziți-vă!* din Panama

Ar putea o ceremonie de căsătorie să facă un om imoral sau nepotrivit pentru educație lumească directă? Așa a declarat Biserica Catolică din Panama în ce-l privește pe Francisco Diaz, care a fost numit de curând director al unui liceu în Republica Panama, de președintele Arias.

Căsătoria unui preot catolic și numirea lui ca director al unei instituții publice a stârnit un val de discuții printre panamanezii cu gândire liberă, egal cu forumurile pe chestiuni de importanță mondială. Principalul instigator al valului de protest a fost Biserica Catolică, dar mulți catolici loiali au fost de cealaltă parte a chestiunii.

Totul a început în urmă cu doisprezece ani, când „Părintele” Francisco Diaz a renunțat la preoție pentru a se căsători cu femeia pe care o iubea. Pentru această acțiune el a fost excomunicat imediat de Biserică și a fost denunțat ca imoral. Totuși, această acțiune din partea Bisericii i-a uimit pe unii catolici sinceri, precum și pe mulți din alte confesiuni, care și-au amintit, poate, de cuvintele apostolului Pavel, care a spus: „Însă, chiar dacă te căsătorești, nu comiți un păcat!” Sau „Supraveghetorul ... trebuie să fie soțul unei singure soții”. (1 Corinteni 7:28; 1 Timotei 3:2, NW) Atunci de ce este numit un om imoral doar pentru că urmează principiul Bibliei și își ia o soție?

Dar în ciuda excomunicării, Francisco a obținut o poziție în Departamentul Educațional al Republicii, ca profesor de spaniolă. El ocupă această poziție de doisprezece ani și, așa cum s-a raportat de asociația profesorilor, și-a făcut treaba bine. Comentariul lor a fost: „Raportul curat de serviciu al profesorului Diaz față de educație ... servește ca exemplu de decență, onestitate și loialitate personale față de serviciu, iar Asociația are tot dreptul să speră că al lor coleg nu va dezamăgi așteptările profesorilor”.

Cu toate acestea, un grup de doamne ce țin de Acțiunea Catolică s-a

plâns într-o scrisoare adresată cotidianului *Panama American*: „A ajuns țara noastră într-o stare de degradare așa de jalnică încât să fie imposibil să se găsească cineva mai competent să ocupe o astfel de funcție, cineva fără vicii morale, de care este afectat domnul Diaz? ... Credem ... că lucrul acesta s-a făcut în mod intenționat pentru a răni sentimentul religios al oamenilor, pentru a provoca idei și principii care nu pot fi trecute cu vederea de cei care mai au și mai apreciază moștenirea spirituală a strămoșilor noștri.”

Declarații ca acestea au provocat alte grupuri catolice și în curând principalele știri din ziare erau că 50.000 de oameni își vor face apariția pe străzi, în semn de protest. Dar ei au uitat că celor din Panama le place să gândească singuri, iar Constituția le garantează această libertate de exprimare. Ei au uitat și faptul că mulți sunt catolici doar cu numele, care de mult timp observă lipsa de onestitate din partea liderilor religioși, precum și calea lor de acțiune nedreaptă și intolerantă. În orice caz, cei 50.000 de oameni pe străzi nu s-au materializat niciodată.

Vorbire liberă versus intoleranță

În schimb, într-o dimineață populația s-a trezit cu o dispoziție diferită, dorind să-și exercite libertatea de

exprimare. Au fost auzite pe străzi multe comentarii ce condamnau Biserica pentru comportamentul ei intolerant. Asociația profesorilor a declarat hotărârea catolică un act de intoleranță, oferind ca dovadă o declarație ce a apărut în *El Labaro*, un organ oficial al Bisericii Catolice, ce spunea: „Nu doar o parte a clerului catolic se împotrivesc numirii, ci întreaga Biserică Catolică, alcătuită din Ierarhie, preoție, panamezi și străini, asociații catolice de doamne, cavaleri, tineri, universitari și non-universitari, care mărturisesc credința Bisericii Romane Catolice”. Deci, avem aici o întreagă organizație împotriva unui singur om, pur și simplu pentru că el a preferat să se căsătorească. Totuși, propria lor Biblie catolică spune: „Dacă-ți iei o soție, nu păcătuișeti!” și înregistrează avertismentul apostolului despre zilele din urmă, spunând: „Acum Spiritul spune clar că în timpul din urmă unii se vor depărta de la credință, dând atenție spiritelor de eroare și doctrinelor diavolilor, vorbind minciuni cu ipocrizie, având conștiința moartă, interzicând căsătoria” – 1 Corinteni 7:28; 1 Timotei 4:1-3, *Versiunea Catolică Douay*.

Într-adevăr, educația tinerilor este o chestiune foarte serioasă și trebuie pusă în mâinile persoanelor competente, deoarece mintea tinerilor trebuie modelată și poate fi condusă cu ușurință. Dar n-ar trebui determinate calificările unui dascăl

din punct de vedere al abilității acestuia de a învăța și nu pe baza ideologiilor sale politice, a crezurilor religioase, a culorii sau a poziției economice și sociale? Asociația profesorilor răspunde „Da”, iar Constituția unei țări democratice garantează acest privilegiu.

Un comentator a făcut declarația că „într-adevăr diavolul este cel care sprijină Acțiunea Catolică”, iar altul că „peste 60% dintre catolicii panamezi nu frecventează Biserica din cauza comportamentului imoral al preoților acesteia și a amestecului lor constant în politică”. Apărătorii Bisericii au aruncat acuzația favorită catolică de „comunism” împotriva susținătorilor lui Diaz, al comitetului de conducere al asociației profesorilor și al altor grupuri.

Intoleranța pierde adevărul

În mod nepotrivit, o voce catolică, cea a domnului Diaz Villa, președinte al Federației Universităților Catolice, declară: „Biserica nu intenționează să se amestece în politica națiunilor pentru că aceasta i-ar deprecia nivelul moral și cultural, pentru că așa cum știm toți, politica panameză nu este curată și dacă Biserica intenționează să rămână curată nu se poate amesteca în domeniul murdare, plin de mizerie”.

Astfel de concluzii sunt o contradicție completă a hotărârii

doamnelor din Acțiunea Catolică, ce au cerut eliminarea imediată a profesorului Francisco Diaz, mai ales când ei (Biserica Catolică) aspirau să devină grup hotărâtor în conducerea civilă și laică a Statului Panama”. Acest lucru a fost arătat de Asociația profesorilor într-un comunicat al cotidianului din Panama, *Națiunea*, când au spus:

„Dacă ar fi să acceptăm ca raționale argumentele slabe ale anumitor membri ai clerului catolic, nu doar că profesorul Francisco Diaz n-ar putea fi director de liceu, dar nici un cetățean panamanez non-catolic n-ar putea aspira la președinția Republicii. Facțiunea cu prejudecată a clerului catolic uită faptul că din același post de director de liceu, cu titlu de secretar de instruire publică, a fost concediat un renumit cetățean non-catolic, regretatul domn Guillermo Andrive ... Atunci n-a existat nici o facțiune a clerului care să îndrăznească să depășească măsura vreuneia din acțiunile lor pertinente”. Așadar, de ce ar părea că acum este necesar lucrul acesta?

În mod clar, Biserica Catolică a considerat potrivit să se împotrivescă unui dascăl recunoscut și eficient care crede în libertatea de exprimare. Ca de obicei, aceasta a primit o palmă peste obraz din partea adevărului. În cele din urmă, propria

înregistrare a Catholicismului ne reamintește că cel mai mare procent de analfabetism există în țările dominate de Biserica Catolică. De ce?

Un alt atac ce dă greș

În cele din urmă profesorul Diaz și-a păstrat postul de director, iar chestiunea a luat sfârșit, pentru a face loc unei altfel de tulburări asemănătoare. Aceasta îi privea pe doi preoți, acuzați de apostazie de biserica de aici, care solicitau bani pentru cauza lor, într-un mic oraș. Organul catolic, *El Labaro*, în numărul din 16 aprilie, 1950, a înșirat o serie de acuzații împotriva acestor oameni și a avertizat: „Acești preoți sunt un pericol serios, care amenință familia catolică din Panama, aducând asupra lor haos, înțelegere greșită, lipsă de onestitate și dezbinare ... Ei sunt în realitate doi preoți apostatați, care au fost condamnați și excomunicați de pontiful suprem ... ei nu mărturisesc doctrina catolică în toată integritatea lor. Din acest motiv, ei și-au arogat singuri dreptul de a se căsători”.

Dar pe 17 aprilie, 1950, în secțiunea spaniolă din *El Panama America*, a apărut răspunsul preotului la acuzațiile de mai sus, în care ei au trimis o scrisoare de recomandare pentru calitatea de membru în Vechea Biserică Romano Catolică din

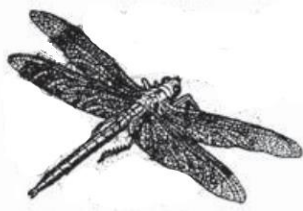
America de Nord. Fiecare acuzație catolică a fost respinsă competent, iar cu privire la chestiunea căsătoriei, ei au dat acest răspuns interesant: „Nu noi am adoptat dreptul de a te căsători, căci acesta este un drept firesc, în vreme ce celibatul, din contră, este doar o acțiune ecleziastică disciplinară, instituită în timpul când Papa Grigore al VII-lea, în încercarea de a combate simonia nestăpânită din rândul clerului, a făcut o lege din celibat, a cărei bază morală este doar o comoditate ministerială, care a fost o chestiune de poticnire și obstacole pentru cei care au aderat strict la ea”.

Răspunsul devastator al preoților acuzați a cauzat o tulburare în rândul populației. Au apărut comentarii unul după altul. Catolicii lipsiți de prejudecăți ne-au spus despre multele ocazii, când Biserica Romano Catolică nu este interesată să răspândească adevărurile Bibliei sau orice adevăr în legătură cu această chestiune, ci că aceasta este doar o *negocio*, o afacere comercială.

Poate că cititorii sunt interesați să afle că, după cum se știe, cei doi preoți „apostați” nu practică nici o ceremonie religioasă, ci studiază Biblia cu seriozitate și sistematic, acasă la ei, cu un misionar care este martor al lui Iehova. Ei studiază și compară toate traducerile Bibliei, indiferent că sunt catolice, protestante sau ebraice, pentru a dovedi, dincolo de orice îndoială, veridicitatea doctriinelor Bibliei pe care le învață acum. Ei se bucură de studiile lor, mai ales atunci când astfel de doctrine precum: treime, nemurirea moștenită a sufletului și focul iadului, pe care ei le-au predicat cândva, sunt demascate ca false și care oferă o îndrumare greșită.

Cu siguranță, atunci când adevărurile pure ale doctrinei și instruirea luminoasă referitoare la modul de viață decent, creștin sunt aduse la lumină din Cuvântul lui Dumnezeu, practicile corupte ale lumii vechi și religiile ei demonice se dezintegrează imediat și nu se mai găsesc în mintea oamenilor cu inima sinceră.

Război pentru supraviețuire între om și insecte

Mulți oameni de știință preconizează o luptă importantă între om și insecte. Sprijinind acest punct

de vedere, un om de știință declară: „De fapt, insectele ne pricinuesc de secole cele mai serioase rele, fără ca noi măcar să știm de acestea”. Un altul adaugă: „Insectele din această țară anulează continuu lucrarea

unui milion de oameni Insectele sunt mai bine echipate să ocupe pământul decât oamenii. ... Dacă oamenii au de gând să existe în continuare, trebuie să câștige autoritate asupra insectelor”.

Cu toate acestea, în ultimul timp, fapte care modifică, dacă nu elimină, acest punct de vedere, au câștigat acceptare în rândul oamenilor de știință raționali. După ce au luat în considerare câteva din beneficiile insectelor, un scriitor a fost făcut să recunoască: „Însăși stăpânirea pământului de către noi depinde, probabil, de unii prieteni (paraziți și animale de pradă), printre cele mai numeroase rude ale noastre, insectele”. Urmând această temă, Carl Duncan dezvăluie: „Pentru mult timp a fost evident pentru biologi, ori de câte ori a fost privită în ansamblu relația dintre insecte și oameni, că speciile de insecte care sunt dăunătoare sau antagoniste constituie de fapt doar o mică proporție din regnul insectelor și că marea majoritate a insectelor sunt benefice, direct sau indirect, pentru om, sau se bucură de un statut neutru”. În articolul său, „*În apărarea insectelor*”, Dr. Lutz a estimat că doar 0,5% din toate insectele din Statele Unite sunt în realitate dăunătoare.

Revistele de senzație susțin „amenințarea insectelor” într-o așa măsură că sunt o adevărată amenințare, încât au

început programe de exterminare, înarmați cu recent descoperitul DDT și instrumente mai vechi. Acțiunile în masă cu insecticide, dacă omul nebun le-ar putea duce la bun sfârșit, ar aduce multe nenorociri chiar asupra lui. Pe de altă parte, o apreciere mai bună a activităților benefice ale insectelor va servi la evitarea uciderii insectelor, fără discriminare, și va echilibra ravagiile făcute împotriva lor.

Paguba este produsă

Câteva din ravagiile făcute insectelor merită o descriere pe scurt: 1. Distrugerea culturilor și a plantelor. 2. Distrugerea sau paguba făcută rezervelor de hrană, îmbrăcăminte și a clădirilor – chiar și metalele sunt atacate uneori de unii viermi care găuresc lemnul. 3. Paguba directă făcută corpului uman sau animalelor domestice de el, prin mușcătura, înțepătura sau transmiterea prin insecte și răspândirea unei boli. Paguba pentru toate cele trei cauze în Statele Unite (1936) a fost estimată la 1.326.442.567 \$.

Indiferent cât de mare ar părea această sumă, ea nu se poate compara cu paguba și moartea cauzate de transmiterea bolilor prin insecte. Prin diferite specii de țânțari se transmit, în exclusivitate, cele mai de temut boli tropicale și subtropicale: febra

galbenă, malarie și elefantiazis. Prin *Musca Tsetze* apare înspăimântătoarea boală africană a somnului. Prin păduchi umani se transmit tifosul exantematic și tifosul recurent. Prin mai multe specii de căpușe, fără excepție, se transmit: febra *Rocky Mountain*, febra americană (atacă omul), febra Texană (atacă vitele). Unsprezece specii de purici (în afară de șobolani și persoane infectate) răspândesc *ciuma bubonică*. *Musca* obișnuită transmite mai multe boli, printre care febra tifoidă și diareea. Muștele, puricii, păduchii, toți transmit *tularemia* (febra iepurelui). Deși se aduc multe acuzații împotriva insectelor, trebuie luată în considerare și partea benefică a activității insectelor.

Insecte benefice

Există multe insecte care fac lucruri folositoare, pe care omul nu le-ar putea realiza niciodată singur. Printre cele mai importante insecte se numără viermele de mătase. Puțini oameni realizează că materialele fine care le împodobesc pe femeile frumoase sunt de fapt saliva omizii, larva sau „stadiul de vierme” a moliei *Bombyx mori* Linne. Această molie catifelată depune aproximativ 300-400 de ouă. După trei, patru săptămâni viermii cloțiți au ajuns la maturitate datorită frunzelor de dud cu care sunt hrăniți. Ultima acțiune a viermelui este să-și

pregătească locuința căptușită cu mătase, închizându-se în cocon. Fiecare cocon este alcătuit dintr-un singur fir neîntrerupt, în mod obișnuit ajungând la o lungime de 1000 picioare. Dacă se permite ca ciclul vieții să fie complet, larva se transformă într-o nimfă sau crisalidă, iar după aproape trei săptămâni molia adultă secretă un fluid alcalin, care catifelează mătasea aflată la un capăt al coconului și scoate afară un adult mototolit.

Cu toate acestea, crescătorul, care are nevoie de câteva molii, împiedică distrugerea coconului (care eliberează câteva fire inutile) aruncând coconii în apă fierbinte, pentru a ucide larva sau crisalida înainte de transformare. Mai mulți coconi sunt lipiți pentru a forma bobine de mătase brută. Ulterior, mătasea brută este fiartă, curățată, zvântată, întinsă, purificată prin acizi sau fermentare, spălată și respălată pentru a înlătura secrețiile și a aduce la suprafață mult prețuita strălucire; în cele din urmă este dărăcită și descurcată, fiind gata pentru a fi toarsă.

Pentru a aprecia lucrarea neobosită realizată de această micuță creatură, care își face propriul fir de 1000 de picioare, cu aproape 6 inchi, gândiți-vă că este nevoie de 25.000 de coconi și de consumarea a aproximativ o tonă de frunze de dud pentru a face o tonă de mătase. Sunt sacrificate 1000 de bilioane de omizi pentru a pune pe piață, anual, între 50 și 70 de milioane de livre. Sericultura, înainte de război o industrie de 500.000.000 \$, oferă locuri de muncă nu doar în China și Japonia, ci și în Franța, Italia, Spania.

În afară de viermele de mătase a mai fost domesticită doar o altă insectă, albina. Serviciul ei făcut omului este, de asemenea, uriaș. Fără neobositele ei drumuri pentru a colecta numeroase, dar infime, cantități de nectar, secretat din abundență de plante, acest fluid minunat s-ar irosi. Încă și mai important este faptul că fără polenizarea încrucișată, realizată simultan, multe din recoltele noastre s-ar reduce la un sfert sau mai puțin. Pentru o livră din mierea delicioasă pe care o consumăm se estimează că o albină face între 40.000 și 80.000 de călătorii, pentru a colecta nectar din multe flori. Se crede că aceste călătorii se fac pe o distanță de o milă, o milă și jumătate fiecare. Prin urmare, ca o singură albină să producă o

livră de miere ar trebui să călătorească cel puțin de două ori distanța în jurul pământului.

Polenizarea

Florile au fost făcute de Creator în așa fel că este efectiv imposibil ca albina să ajungă la nectar fără să piardă ceva polen de pe anteră. Acest praf galben este celula de reproducere masculină. Albinele au un coș special de polen pe segmentul piciorului din spate, pe care ele îl umplu. Aproape tot acest polen este dus înapoi la stup, pentru a suplimenta principala lor hrană, mierea. Totuși mai rămâne destul polen pe corpul ei, pe care-l depozitează pe stigma următoarei flori pe care se adună ele, realizând astfel inestimabila polenizare prin încrucișare.

Viața plantelor este păstrată fie prin reproducere asexuală (formarea de muguri, bulbi sau tuberculi), fie prin reproducere sexuală. Printre plantele superioare reproducerea sexuală este posibilă prin procesul de polenizare, în care gametul masculin (polenul) se unește cu gametul feminin. „Purtătorul esențial al polenului (celulele de sex masculin) de pe anterele unei flori pe stigma alteia se face în cele mai multe cazuri prin intermediul vântului sau al unei insecte”, declară o

autoritate. Printre florile polenizate cu ajutorul vântului sunt inflorescențele mici de: grâu, porumb, alte cereale și pin și stejar; în vreme ce insectele, de obicei, polenizează inflorescențe mai mari, precum: flori ornamentale, pomi fructiferi, fasolea, mazărea, roșiile, trifoiul și bumbacul. Corolele bine dezvoltate, culorile bătătoare la ochi, mirosurile puternice marchează florile care sunt polenizate prin insecte. Aproximativ 85% din plantele cu flori au nevoie de această fertilizare din urmă.

O parte din această polenizare prin încrucișare este făcută de muște, molii și fluturi, dar lucrarea albinelor este cea mai importantă, pentru că în timp ce produc mierea și ceara nu este produsă nici o larvă dăunătoare. Doar în Statele Unite această cantitate de ceară ajunge la 150-200 milioane de livre anual. Ceara, o secreție a corpului, are multiple întrebuințări: cosmetică, spumă de ras, creioane colorate, ceară pentru podea, candelă, produse electrice și litografice. Dar pentru fiecare cinci dolari câștigați din miere, se pot obține 100 \$ pentru fructe. De exemplu, în 1927 un pomicultor care recoltase 1.500 coșuri de mere a introdus 40 de colonii de albine, care i-au adus o recoltă crescută de 5.200 coșuri. Producția de lucernă a crescut de la 300 la 1.200 livre pe acru, prin plasarea de albine.

Alte servicii făcute de insecte

Trebuie recunoscut meritul păduchelui verde în producerea lacului. Lacurile se folosesc foarte mult în lustruire, polizare, pentru finisarea lemnului și a metalului, pentru a da luciul, ca ingredient în cerneala litografică, la ceara de sigiliu, ca material izolator în lucrări electrice, în înregistrări cu fonograful, avioane, jucării, linoleum, nasturi, cremă de ghetă, ceramică și imitații de fructe și flori.

Păducele verde ce produce lacul trăiește în copacii din India și Burma. Secreția lui, care acționează ca o crustă protectoare, formează adesea o crustă continuă pe ramuri. Înainte de război erau colectați, anual, între 40 și 90 milioane din acești păduchi verzi. După ce sunt măcinate în mojară acționate manual granulele de lac sunt separate de praf și lemn. Apoi, acestea sunt spălate, zdrobite, uscate și încălzite în bucăți de pânză, din care curge lacul topit într-un vas. Înainte să se întărească acesta este format în foițe, care la rândul lor sunt transformate în bucăți mici, pentru a fi expediate. Soluții din acesta formează lacul alb și portocaliu pe care-l folosim noi. Nu s-a găsit nici un înlocuitor modern superior (1939). Pentru a produce o livră din acest lac este nevoie de 150.000 de păduchi verzi, Statele Unite

folosind între 10 și 20 milioane de livre anual.

O altă insectă furnizează pigmentul pentru industria cosmetică, cîrmăzul. Acesta mai este folosit pentru colorarea prăjiturilor, a băuturilor, în medicină și pentru a colora articole permanente și ca sedativ pentru nevralgie. Insectele se cresc în principal în Insulele Canare, Honduras și Mexic. Mexicanii protejează cu atenție insectele în interior, în timpul iernii, apoi pun femelele pe ramurile perilor cu spini, pentru reproducerea din timpul primăverii, unde se multiplică rapid. La maturitate sunt puse într-un container, apoi sunt fierte, curățate și vândute. Pentru o livră de cîrmăz trebuie adunate 70.000 de insecte.

Insectele au o anumită întrebuințare minoră în medicină și sunt o parte din dieta multor popoare primitive. Jamaicanii se bucură de greieri ca de o delicatessă, ceea ce amintește de dieta cu lăcuste a lui Ioan Botezătorul; în vreme ce mexicanii consumă ouăle unui mare gândac acvatic. Băștinașii din Australia consumă cantități de molii prăjite, despre care se spune că sunt asemănătoare cu nucile la gust și în conținut de ulei. Alți băștinași consumă furnici, muște, larve și crisalide de albine, molii și gândaci.

Mai remarcabil decât toate aceste beneficii combinate este binele pe care

aceste insecte îl fac, distrugând alte insecte dăunătoare omului. Insectele consumatoare de insecte sunt cunoscute sub numele de entomofage, distrugând alte insecte, fie ca prădători, fie ca paraziți. Printre cele mai folositoare insecte prădătoare sunt: libelula, devorator lacom de țânțari; leul afidelor, dușmanul afidelor; găzele (buburuza), micuța insectă de culoare roșu-marونی sau galben, cunoscută pentru corpul ei emisferic, consumatoare de afide, și o anumită specie de muște ce ucide afidele. Printre paraziți se numără: viespile, ale căror larve atacă mortala larvă de molie și *Musca Tachina*, atacatorul viermelui dăunător pentru recolte.

Insectele mai fac un serviciu folositor în curățarea păduricilor dense, reducerea buruienilor, ca și insecte ce se hrănesc cu cadavre și ca fertilizatori pentru sol. Insectele scormonesc în pământ, la o adâncime de cinci picioare, pentru viermele alb, și la zece picioare adâncime, pentru crisalida greierului. Tunelurile subterane ale insectelor ajută apa să treacă, au acțiune de capilaritate și de aerare a solului; corpurile lor moarte și excrețiile fertilizează solul. Prin aducerea la suprafață a particulelor din subsol ele fac un serviciu în cultivarea solului cel puțin la fel cu cel al râmei.

Deși sunt mici ca mărime, această dizabilitate este mai mult decât echilibrată de numărul extrem de mare de insecte. De exemplu, se spune că furnicile depășesc la număr toate animalele terestre; și s-a estimat că un acru de teren din Illinois conține 65 de milioane de insecte. Având în vedere multele lor servicii folositoare aduse omului și ingeniozitatea extraordinară a construcției lor se pare că într-o zi insectele, controlate în mod

adekvat, vor servi în calitate folositoare în Lumea Nouă. Impresionat de importanța lor, Duncan a încheiat: „Nu este prea mult să spunem că insectele hotărăsc caracterul lumii omului într-o măsură mai mare decât o face el singur și că dacă ele ar dispărea dintr-o dată, complet, lumea s-ar schimba așa de mult, încât este extrem de îndoielnic dacă omul ar mai putea păstra vreodată vreun fel de societate organizată”. De acord!

O zi în capitala Paraguayului

De la corespondentul *Treziți-vă!* din Paraguay

Sfârșitul călătoriei de 933 de mile pe râul Plata-Parana, Paraguay, din Buenos Aires, ne-a adus prin marea arcadă a clădirii din portul Asuncion, capitala înconjurată de uscat a Paraguayului. Alte clădiri, dintre care multe sunt găurite de gloanțele ultimei revoluții, sunt amestecate cu noi structuri ocazionale, cu o arhitectură minunată.

Dacă îți este cald poate vrei să încerci o băutură tradițională din America de Sud, *yerba mates*, înainte să mergi mai departe. Aici sunt câteva pahare cu iarbă uscată și *bombilla* (pai de argint) doar așteptând ca cineva să adauge puțină apă. Gheață nu prea se găsește și se topește prea repede, așa că nu se irosește, ci este

pusă în următorul pahar și merge la următorul client.

În jurul nostru observăm femei harnice, multe purtând pe cap încărcături mari. Dacă te-ai trezi într-o dimineață foarte devreme, înainte de răsăritul soarelui, și ai privi dintr-o parte a străzii care duce în oraș i-ai vedea pe cei care locuiesc la țară, venind la piața din oraș cu căruțele încărcate de mărfuri. Fiecare dintre ei este echipat cu o umbrelă, pentru a se feri de razele fierbinți ale soarelui, ce va apărea mai târziu, și de obicei căruțașul se va distra cu o țigară de foi, scurtă și neagră, făcută cu mâna.

Iată! Peste stradă se vede o mică procesiune de indieni. Ei merg pe un singur rând, bărbatul primul, apoi femeia urmată de două fete tinere. Fiecare ține câte o

pană de struț și au un zâmbet larg, pe măsură ce el scutură pana în direcția posibilului cumpărător, în același timp ridicând două sau trei degete pentru a arăta prețul. Ei nu vor întâmpina multă dificultate să-și vândă marfa, căci nu doar doamnele le cumpără pentru a-și curăța mobilierul, ci și șoferii, pentru a îndepărta praful de pe automobilele lor, care deja sclipesc.

Observați urechile bărbatului. Lobii trebuie să fi fost lățiți de mulți ani, pentru a suporta inserțiile de aproape un inch și jumătate diametru. Și observați liniile și cercurile diferite, de culoare roșu și albastru, de pe fața femeii și a fetelor.

După o masă cu *bife a caballo* (carne de vită), care se dovedește a fi friptură de vită, aseasonată cu două ouă prăjite, găsim străzile practic goale pentru timpul siestei.

Un lucru pe care nu-l vei uita niciodată despre Asuncion este varietatea minunaților copaci înfloriți în culori multicolore, viță-de-vie și arbuști și minunații lui trandafiri. Doar desfățați-vă ochii cu inflorescențele de culoare roz-portocaliu, care acoperă literar acel copac uriaș din partea dreaptă. Apoi privește puțin mai departe, pe stradă, până la grupul de arbuști înfloriți de levănțică; sau în partea stângă, la acel copac cu aspect

ciudat, cu foarte puține frunze, iar la capătul fiecărei ramuri are un buchet mare de flori galbene, roșii și albe, dându-i un aspect de sute de buchete mici. Arborii de cacaoa, iasomie, mango, lime, lămâie, portocală și banane sunt doar câțiva din copacii care sigur vă vor încânta privirea, mirosul și gustul.

Ați văzut vreodată cum crește bumbacul în copaci? Aici se găsește un număr mare de copaci mari de bumbac, având trunchiul în formă de butoiaș, acoperiți cu spini ascuțiți. După ce înfloresc, acești copaci produc păstăi mari, ca niște tigve de dovleac, care ajung la maturitate și se desfac, producând o minge de bumbac mare și catifelată, care se separă și cade în apropiere. În mijlocul acestei abundențe de vegetație nu este de mirare că paraguayenii sunt o rasă de specialiști în plante medicinale, având diferite forme de ceai din frunze de copaci și plante, care tratează aproape toate bolile.

Mulți scriitori vorbesc despre această țară ca de un paradis, datorită abundenței de fructe, a ierburilor luxuriante și a climatului sănătos. Dar ne aducem aminte de actualele probleme și dificultăți ale Paraguayului și ne dăm seama că singura speranță adevărată ca această țară și restul lumii să devină un paradis este viitoarea domnie de o mie de ani a

Împărăției lui Isus Cristos. Apoi, când toate războaiele, revoluțiile și alte neazuri vor înceta, își vor găsi împlinirea cuvintele psalmistului: „În zilele acelea va înflori

dreptatea; și va fi belșug de pace până nu va mai fi lună. El va avea supuși de la o mare la alta și de la Fluviu până la marginile pământului”. – Psalmul 72:7,8.

„Fericiți sunt cei îndurători”

Fiecare dar bun și perfect vine la noi de la Tatăl nostru ceresc. El este izvorul vieții și al tuturor binecuvântărilor asociate cu aceasta. (Iacov 1:17; Psalmul 36:9) Toate lucrările Sale pun mărturie despre faptul că El este atotputernic, atotștiutor, perfect în dreptate și expresia perfectă a altruismului.

De la abaterea omului din grădina Eden Dumnezeu manifestă acea calitate a iubirii lui, cunoscută sub numele de îndurare. Îndurarea cere mai puțin decât are dreptul să ceară dreptatea. Aceasta înseamnă iertarea unei greșeli de cel căruia i-a greșit sau cel autorizat să-l pedepsească pe cel care a greșit. Înseamnă mila manifestată de cel care are avantaj față de cel dezavantajat, din cauza greșelii.

Din cauza neascultării prima pereche umană s-a aflat într-o poziție clar dezavantajată înaintea tronului de judecată

a lui Iehova și numai datorită îndurării lui Dumnezeu nu li s-a cerut imediat viața. A fost o îndurare că Adam și Eva au trăit atât de mulți ani după ce au fost scoși din Paradis. Cu toate acestea, o astfel de îndurare nu le-a fost acordată datorită lor, ci din pricina numelui lui Dumnezeu și pentru că Dumnezeu știa dinainte că unii din urmașii lor vor beneficia de pe urma îndurării lui.

A fost o expresie a îndurării lui Dumnezeu că Noe și familia lui au fost cruțați în timpul Potopului. Cu secole mai târziu, Dumnezeu a arătat îndurare față de urmașii lui Iacob, eliberându-i din Egipt și aducându-i în țara Canaan. Atunci când ei au păcătuit, el le-a permis să fie luați captivi de națiunile înconjurătoare, dar când s-au căit, el le-a arătat îndurare, eliberându-i. De asemenea, El a aranjat un templu și un serviciu preoțesc, o zi de ispășire și un „scaun al îndurării” prin intermediul cărora

El le va arăta îndurare din cauza imperfecțiunilor și a păcatelor lor. – Judecători 2:16-19; Leviticul 16:15,16.

Exemplul remarcabil al îndurării lui Dumnezeu a fost darul Fiului Său Isus Cristos, prin a cărui jertfă Dumnezeu a arătat respect pentru dreptatea sa, și în același timp a putut să ofere omenirii dreptul la viață pe care Adam l-a pierdut prin neascultare. Dumnezeu arată îndurare și astăzi, reținând furtuna Armagedonului, astfel încât iubitorii dreptății să aibă oportunitatea să găsească un loc de siguranță. – Romani 5:12-15; Matei 24:15-22; Țefania 2:1-3.

Deși Dumnezeu își găsește plăcerea în îndurare, Scripturile arată că El nu va continua să arate îndurare creaturilor sale, dacă nu arată și ei îndurare față de alții. Așa cum o spunea Regele David: „Tu te arăți îndurător cu cei îndurători!” (2 Samuel 22:26). Același principiu l-a accentuat și Isus: „Ferice de cei îndurători, căci lor le va fi arătată îndurare!” El i-a criticat aspru pe fariseii și cărturarii ipocriți, care erau maniaci pentru detaliile legii lui Dumnezeu, dar care neglijau chestiuni mai importante, precum îndurarea. – Matei 5:7; 23:23, NW.

De vreme ce însăși viața noastră depinde de îndurarea lui Dumnezeu, iar ca noi să primim îndurarea lui Dumnezeu depinde de modul în care noi arătăm

îndurare față de alții, devine foarte important ca noi să arătăm îndurare. Cum putem face asta? Mai întâi de toate, folosindu-ne de orice oportunitate pentru a-i informa pe alții despre cum pot primi și ei îndurarea lui Dumnezeu. Da, folosindu-ne timpul, energia și mijloacele pentru a anunța vestea bună despre Împărăția lui Dumnezeu noi putem arăta cel mai bine aprecierea îndurării lui Dumnezeu.

Un alt mod în care putem arăta îndurare este prin exercitarea iertării față de cei cu care suntem asociați. Și aici, din nou, doar dacă „le iertați oamenilor greșelile lor și Tatăl vostru ceresc vă va ierta. Dar dacă nu le iertați oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greșelile voastre”. Nu trebuie să obosim în a ierta pe fratele nostru. Isus i-a răspuns lui Petru, care a crezut că ar trebui să existe o limită în ce privește de câte ori ar trebui să arate îndurare față de fratele care a greșit și care se întreba dacă era necesar să-l ierte de șapte ori: „Nu-ți spun de șapte ori, ci de șaptezeci de ori șapte”. – Matei 7:14,15; 18:22.

În legătură cu asta, Isus a oferit o parabolă în care a arătat soarta unui slujitor, care deși a fost iertat de o datorie mare, el n-a putut să arate aceeași îndurare și iertare unuia care avea o datorie mai mică față de el. Accentuând punctul

parabolei, Isus a declarat: „Tot așa vă va face și Tatăl meu ceresc, dacă nu veți ierta fiecare, din toată inima, pe fratele său”. (Matei 18:23-35) Și Pavel arată că o astfel de îndurare ar trebui să fie arătată cu bucurie. – Romani 12:8.

În măsura în care ne aflăm în compania altora, în aceeași măsură vor apărea oportunități pentru a manifesta calitatea iubitoare de îndurare și iertare: misionarii creștini dintr-o țară străină, slujitorii care lucrează împreună într-o adunare, membrii unei familii, soții, soțiile, părinții, copiii, frații și surorile. Fiecare are propriile slăbiciuni și imperfecțiuni, capricii care se pot datora unor handicapuri mentale sau fizice. Arătând o astfel de îndurare vom acoperi o mulțime de păcate. Dacă suntem mai puternici, avem privilegiul de a purta sarcinile celor mai slabi. – 1 Petru 4:8; Romani 15:1, *Moffatt*.

Dacă cineva a greșit față de noi și simțim că chestiunea este prea serioasă „să sărim peste ea” să nu facem greșeala s-o lăsăm să devină mai mare în mintea noastră și să facem chestiunea mai gravă, spunând și altora despre slăbiciunea fratelui nostru, bârfindu-l. Mai degrabă să urmăm regula scripturală, mergând la ofensator la un moment oportun și atunci să aducem chestiunea în atenția lui cu calm, amabilitate și tact. Dacă această procedură

dă greș, mergeți mai departe, după sfatul dat de Isus Cristos la Matei 18:15-17. Și chiar dacă el nu va asculta de sfatul membrilor reprezentanți ai adunării creștine să nu ne gândim să-l chemăm la judecată pentru a primi ceea ce considerăm noi că este dreptate. Mai bine să suportăm paguba, cu răbdare, sfătuiește apostolul. – 1 Corinteni 6:1-6.

Așa cum s-a spus, dacă manifestăm îndurare, avem asigurarea că vom primi o considerație îndurătoare din mâinile marelui Judecător, Iehova Dumnezeu. Dar asta nu este tot, aceasta ne va aduce și altceva. În primul rând, aduce pacea minții celui pe care l-am iertat. Îl eliberează de povara grijii și a regretelor inutile. Ajută la funcționarea în liniște a adunării locale sau a grupei slujitorilor lui Dumnezeu cu care suntem asociați.

De asemenea, aceasta îl binecuvântează pe cel care arată îndurare, de fapt face mai mult decât asta, căci nu este mai fericit de cel care dăruiește decât de cel care primește? Da, există un factor care răsplătește, implicat în chestiunea manifestării îndurării. Dacă o exprimăm, avem parte de mângâierea și bucuria care vin de pe urma acesteia. Pe de altă parte, ne facem viața amară dacă ne reținem îndurarea. „Cel care este crud își tulbură carnea”. (Proverbele 11:17) Dacă suntem

severi cu alții, devenim automat severi și cu noi.

Așadar, să arătăm îndurare față de alții. În felul acesta ne vom asigura

îndurare, vom justifica manifestarea îndurării lui Dumnezeu față de noi, ne vom ajuta aproapele, vom aduce bucurie și mângâiere, atât lui cât și nouă. Da, ferice, într-adevăr, de cei îndurători!

NILUL, COMOARA EGIPTULUI

De la corespondentul *Treziți-vă!* din Egipt

Nilul se laudă cu cel mai lung bazin al unui râu din lume, întinzându-se la 35 grade latitudine, cu 2.450 mile lungime. De la cascada Ripon, din ecuatorialul Lac Victoria, până la gura lui de vărsare în Marea Mediterană, acesta curge într-un total de 3.474 mile, fiind depășit doar de Mississippi-Missouri, ca lungime totală. „Nilul Albastru” și „Nilul Alb” se unesc la Khartoum, Sudan, culorile lor amestecându-se treptat, pentru a forma Nilul principal. Aproape de Cairo el se separă pentru a forma două brațe, cu Delta Nilului între ele.

Căderile insuficiente de apă în timpul anotimpului din iunie până în septembrie, sau căderea prematură, sunt nefavorabile pentru cultivarea solului. Viața Egiptului este legată de Nil, de care depind economia și comerțul țării. Astfel, locuitorii din valea Nilului au motivele lor pentru care așteaptă cu nerăbdare creșterea râului. În vechime mesagerii obișnuiau să meargă din sat în sat pentru a

anunța dacă apele creșteau. Acest obicei continuă până în prezent. Mesagerii trec prin sate, strigând în arabă: „*El Bahr Zad – O’Faleh!*”, însemnând: „Apele au crescut – Bucurați-vă!” Se spune că vechii egipteni ofereau jertfe umane Nilului, oferind anual pe cea mai frumoasă fecioară, făcând un legământ între ea și râu. Această celebrare constinută până astăzi, dar în prezent fecioara este înlocuită cu o păpușă.

În antichitate inundațiile au schimbat delta și toată valea într-o mare, așa că locuitorii au construit dealuri artificiale, pe care erau zidite sate cu colibe mici. Aceste inundații au făcut mari ravagii, dar dacă revărsarea apelor era insuficientă pentru recolte se răspândea foametea în țară. O astfel de plagă este amintită în Biblie că a avut loc în timpul lui Iosif. Aceasta a durat șapte ani, făcându-i pe egipteni să-și vândă toate proprietățile, chiar și pe ei înșiși, astfel devenind sclavi ai lui Faraon pentru a trăi.

Mena I, întemeietorul primei dinastii a Faraonilor, a inventat calendarul

solar (Coptic), determinând rotația și anotimpurile celor trei recolte: recoltele Nilului, de vară și de iarnă. Recoltele Nilului erau planificate de abundența apei. În acest anotimp se dezvoltă porumbul și orezul. Recoltele de iarnă, precum: grâu, orz, fasole și in, se cultivă atunci când apele se retrag din bazinele pregătite; în vreme ce recoltele de vară precum: bumbac, trestie de zahăr, orez și mei se cultivă primăvara, când apele se ridică pentru irigare.

Nilul mai este folosit și în navigație. Multe nave și vapoare ce transportă diferite bunuri îi traversează apele, dând naștere la mult comerț. Înainte de apariția celorlalte mijloace de transport cea mai mare parte a comerțului se făcea pe Nil. Râul este navigabil, dar câteodată navigarea este împiedicată de formarea micuțelor insule de plante acvatice. Când râul se revarsă se detașează mari cantități din aceste plante acvatice și formează în râu mase compacte.

Apele Nilului conțin viermi paraziți, care pot invada vezica, cauzând o boală cunoscută sub numele *bilharzia*. Viermii pot ajunge în corp prin intermediul apei de băut nefiltrată, în timpul înotului sau în contact cu o rană deschisă. Ca remediu pentru boală se folosește antimoniu, sau va surveni moartea.

În vechime, în apele Nilului creștea o plantă minunată numită lotus, ce producea flori albe și albastre, și o rădăcină care producea intoxicație. Deși acum lotusul albastru a dispărut, cel alb se mai poate găsi în cantități limitate. Bineînțeles că este prezentă și binecunoscuta plantă a papirusului, folosită pe o perioadă de patru mii de ani, pentru scriere, însă nu este atât de bine cunoscută întrebuițarea acestei plante ca aliment. Egiptenii o mănâncă fiartă, coaptă sau o mestecă pur și simplu ca pe trestia de zahăr. Mai mult decât atât, ei făceau din această plantă îmbrăcăminte, hărți, frânghii și alte articole folositoare, iar rădăcinile erau folosite ca și combustibil. Preoții o foloseau pentru a face încălțăminte specială pentru ei, pe care o numeau *biblina*, pentru că papirusul se numea *biblos*.

Probabil legătura integrală a Nilului cu viața din țară este motivul pentru care acesta era considerat de egiptenii din vechime ca dumnezeu și pentru că se închinau mai degrabă la el, decât la Creatorul tuturor acestor minuni naturale. Acum mulți din oamenii de pe pământ află că Iehova Dumnezeu este izvorul vieții și că sub conducerea guvernului Său ceresc întreg pământul va fi transformat într-o grădină-paradis, deoarece „pustiul ... locurile singuratice și deșertul ... vor înflori precum trandafirul!”

CARE SUNT PERSPECTIVELE?

Zilnic, condițiile din lume devin din ce în ce mai nesigure, viața devine mai plină de necazuri, iar perspectivele pentru fericire par destul de departe. Pe măsură ce giganții pământului se pregătesc de război, mulți oameni disperă pentru viața lor. În fața tuturor acestor lucruri, la început poate părea nepotrivit să întrebăm: Poți tu trăi pentru totdeauna în fericire pe pământ? Dar, spre satisfacția multor mii de persoane, această întrebare a primit recent un răspuns afirmativ. Din Scriptură, prin președintele Societății Watchtower, Nathan H. Knorr, pe Stadionul Yankee. Acum și tu poți cunoaște perspective mângâietoare, căci această cuvântare care bucură inima este disponibilă sub forma unei broșuri de 32 pagini, pe o contribuție de numai 5 cenți. Trimite astăzi după exemplarul personal!

Trimit 5 cenți. Vă rog să-mi trimiteți un exemplar al broșurii *Poți tu trăi pentru totdeauna în fericire pe pământ?*

Nume

Stradă

Oraș

Stat

16-30 septembrie

Condus până la paralela 38

În timp ce războiul din Coreea intra în cea de-a patra lună forțele U.N. au capturat Seoul (9/26) și i-au dat capitala înapoi președintelui Coreei de Sud, Rhee (9/29). Între timp, comuniștii din sud au trimis înapoi trupele U.N. de pe frontul de nord și de sud (9/26), oprind probabil 35.000 de invadatori rămași în sud. Seoul era distrus 65%. Kumchon fusese redus la 1.600 puncte U.S. În doar 12 zile după aterizarea la Inchon întreaga imagine militară s-a schimbat, iar comuniștii

zdrobiți au fugit în Coreea de Nord.

Părerile dacă bătălia să aibă loc la nord de fosta graniță, la paralela 38, au dispărut, dar oficialii U.N. au lăsat hotărârea pe seama lui MacArthur. El n-a oferit nici o indicație de oprire și predare din partea Coreei de Nord „pentru a evita o înfrângere totală”.

Pierderile din partea coreenilor au crescut

Până la 22 septembrie trupele U.S. din Coreea au suferit 17.220 pierderi. Acestea au fost cu 3.309 mai multe decât au fost la sfârșitul săptămânii anterioare și au inclus

2.441 morți și 3959 dispăruți în acțiune.

Adunare generală U.N.

Adunarea generală, pionul principal U.N., în care fiecare națiune membră are un vot, s-a adunat pentru o a cincina sesiune (9/19). Deși puterile ei politice se limitează doar la a face recomandări, acestea pot prelua mari sarcini. La deschidere, delegații au rămas în liniște pentru un minut, în timp ce aceia care au dorit s-au rugat. Nasrollah Entezam din Iran a fost ales președinte. India și Rusia au propus să fie admisă și China comunistă, dar propunerea a fost respinsă. Mai târziu, când s-a sugerat ca toți cei care erau preocupați de Formosa „aveau ocazia deplină să-și exprime punctele de vedere”, China comunistă a fost invitată să trimită un reprezentant pentru prima dată, pe 15 noiembrie. Printre multe

alte chestiuni luate în considerare a fost și propunerea U.S. ca Adunarea Generală (unde nu este permis dreptul de veto) să reia puterea Consiliului de Securitate, în eventualitatea că un drept de veto din partea Rusiei ar împiedica acest consiliu să se ocupe de orice viitor act de agresiune. Mulți delegați non-comuniști au fost de acord cu această propunere. După o săptămână de dezbateri generale secretarul general Trygve Lie a spus (9/28) că lumea este în prezent mai dezbinată decât oricând, dar că de la această adunare se poate ajunge la o acțiune hotărâtoare de război sau pace.

Câștigătorul premiului Nobel pentru pace despre Coreea

Ralph J. Bunche, care a câștigat premiul Nobel pentru pace (9/22) pentru succesul lui ca mediator U.N. între Israel și

statele arabe, a spus (9/25) că acțiunea U.N. în apărarea Coreei de Sud este „un punct de cotitură în istoria modernă”. El crede că succesul coreean oferă perspectiva ca U.N. să poată păstra pacea, în ciuda marilor dificultăți aflate în față. În paranteză fie spus, el este primul om de culoare care a câștigat premiul Nobel pentru pace.

Indonezia, al 60-lea membru U.N.

Indonezia a fost acceptată ca al șaizecilea membru al U.N. (9/28) și mulți i-au spus bun venit. Unii s-au referit la ea ca la „copilul Națiunilor Unite”. Aceasta este prima țară admisă de când s-a alăturat Israel, în mai 1949. Admiterea altor nouă țări a fost împiedicată de dreptul de veto al Rusiei, iar cinci aplicanți sponsorizați de sovietici n-au primit numărul cerut de voturi în Consiliul de Securitate.

Raport al miniștrilor de externe

Cei trei Mari miniștri de externe (reprezentanți ai U.S., Anglia și Franța) au anunțat la New York (9/18) că orice agresiune împotriva Berlinului sau a Germaniei de Vest va fi considerată un atac la adresa celor Trei Mari. Ei au mai spus că Germaniei de Vest i se va permite o forță de poliție de 30.000 de oameni, și că ei sunt gata să încheie un tratat de pace cu Germania.

Cele douăsprezece națiuni ale Pactului Nord Atlantic au emis un comunicat (9/26) în care se raporta înțelegerea lor pentru o armată unificată din Europa de Vest, sub conducerea unui singur comandant.

Legea de control comunist din U.S.

Președintele Truman a refuzat să

semneze legea de control comunist a Congresului, trimitând-o înapoi cu un usturător mesaj de veto de 5.500 cuvinte. Obiecțiile lui presupuneau că acești comuniști nu aveau să se înregistreze, așa cum cerea legea, și că va fi încălcată exprimarea liberă. Opoziția s-a preocupat de strictețea metodelor acestei legi și nu de scopul ei de a crește securitatea internă. Casa n-a ținut cont de dreptul de veto al lui Truman. În Senat votul a fost reținut timp de 21 de ore, dar într-o sesiune de 29 de ore a trecut peste dreptul de veto al lui Truman, printr-un vot de 57 la 10. Un purtător de cuvânt comunist a spus că membrii de partid nu se vor înregistra chiar dacă vor plăti o amendă de 10.000 \$ și vor primi cinci ani de închisoare pentru că refuză să facă lucrul acesta.

Taxele explodează!

Creșterea cu 20% a taxei federale pe salarii, pentru aproximativ 45 milioane salariați U.S., se aplică la toate veniturile încasate în ultimele trei luni din 1950, precum și la veniturile pe 1951. Odată cu creșterea taxelor federale Casa de Comerț din Chicago a estimat că taxele statului au ajuns la o medie de 60,72 \$ pentru fiecare persoană din U.S. Washington a avut cea mai mare creștere, cu 97.76 \$, iar New Jersey cea mai mică, 39,23 \$.

Propneri de întăriri U.S.

Extinderea legii de serviciu selectiv a fost urgentată în Washington de directorul Hershey (9/29) și Secretarul Apărării Marshall a făcut apel la instruire militară universală (9/21). În ciuda avansărilor coreene armata vrea în

următoarele șase luni 300.000 de întăriri.

Lege rasială în Insulele Virgine

O nouă lege a drepturilor civile din Insulele Virgine (o stațiune în dezvoltare din Caraibe, unde 95% din populație este de culoare) prevede amendă până la 1.000 \$ și 90 de zile la închisoare, pentru orice operator din stațiune care discriminează din cauza „rasei, crezurilor, culorii sau a originii naționale”.

Politica din Brazilia

Campania națională de alegeri este în derulare în Brazilia, în luna septembrie. O mulțime de pliante flutură peste tot, printre zarva vorbitorilor. Getulio Vargas, care a pierdut președinția în 1945, a făcut campanie pentru realegeri. În timpul discursului studenții de la drept au fluturat steaguri negre, pentru drepturile pe

care el le-a suprimat ca președinte. Unii se refereau la el ca la „fostul dictator”, în loc să-i spună pe nume. Totuși, puternicul său apel către cei săraci îi va garanta multe voturi la alegerile din octombrie.

Catolicii sărbătoresc

La Congresul centenar al Ierarhiei (început 9/25) romano-catolicii din Anglia au sărbătorit a 100-a aniversare a restaurării Ierarhiei catolice în Anglia și Țara Galilor și s-a bucurat că „marea izbucnire de controversă” ce a însoțit restaurarea „când papa, un cardinal și un arhiepiscop au fost arși ca efigiu) nu s-a întâmplat din nou.

Pierderi în transportul britanic

Transporturile naționalizate din Britania au pierdut 20.761.000 lire sterline (aproximativ 58.130.800 \$) în timpul anului 1949, cel de-al doilea

an de funcționare. Această pierdere a fost cu mai mult de 16.000.000 lire sterline decât pierderea din 1948.

Norvegia dublează fondurile armată pentru

Parlamentul Norvegiei a alocat fonduri suplimentare militare în valoare de 250 milioane coroane, pentru a fi folosite înainte de anul 1952 (9/20). Aceasta ridică bugetul total de apărare al Norvegiei la 500 milioane coroane, sau la aproape 70 milioane dolari americani.

Dezastru în Suedia

Micul oraș suedez Surte (cu o populație de 1.800) a fost înghițit, fără avertisment, (9/29) de o alunecare de teren, care a acoperit aproape 40 de case. Mulți au supraviețuit pentru că se aflau la lucru sau la școală și un tren a părăsit gara doar cu câteva minute înainte ca aceasta

să se afunde în noroi, lăsând vizibil doar coșul de fum. Casele s-au prăbușit, iar altele au fost rupte în două. S-a raportat că două persoane au decedat și aproape 100 au fost date dispărute.

Pactul Uniunii pentru plăți a fost semnat

Convenția Uniunii europene pentru plăți a fost semnată în cele din urmă de reprezentanți din cele optsprezece guverne ale Planului Marshall (9/19). Scopul acesteia este să asigure convertibilitatea valutelor europene, în felul acesta dând libertate comerțului din Europa. După șase luni de negociere dificilă Uniunea pentru plăți a fost acceptată în iunie, iar de pe 30 iunie funcționează provizoriu.

Conflict între Est și Vest în Berlin

Berlinul a fost martor la conflicte repetate

între Puterile Occidentale și Rusia, în luna septembrie, ceea ce a inclus și o încetinire a traficului pe arterele rutiere, răpirea unor membri din poliția Germaniei de Vest și a doi soldați U.S.(eliberați mai târziu), revolte și încercări de invadare ale sectoarelor occidentale ale orașului. Într-un loc rușii au pus mâna pe 150 de yarzi din granița cu sectorul britanic (9/20), dar au fost împinși înapoi de trupele britanice, cu tancuri și mitraliere.

Lipsă de alimente în Ungaria

Ungaria s-a lăudat recent cu un standard ridicat de viață și cu creșterea proviziilor de alimente, dar într-un articol din *Szabad Nep* (9/17), organul comunist principal, ministrul de comerț intern al Ungariei a spus: „Trebuie spus că în multe cazuri creșterea producției de alimente de bază și a articolelor de lux nu poate

acoperi necesitățile. ... Ne lipsesc mult unele alimente ... Va fi necesară o disciplină de fier în rândul maselor.

Secetă în Yugoslavia

Puși în fața alternativei de a-și hrăni familiile sau animalele, țărani din Yugoslavia loviți de secetă și-au sacrificat în masă vitele. Comitetele locale au fost instruite (9/20) să intervină imediat, căci deja această sacrificare a animalelor a făcut ca prețul la carne să scadă foarte mult. S-a estimat că vor fi necesare importuri de alimente, care vor totaliza 50 milioane dolari, pentru a compensa efectele secetei. Rația de pâine a ajuns la 10%, exporturile de alimente au fost interzise și în urma unei campanii naționale s-a pus la cale colectarea de coceni de porumb, pentru a asigura nutrețul animalelor.

Iranul atacă corupția

Guvernul iranian le-a criticat aspru pe persoanele bogate ce se sustrag de la plata taxelor, amenințând că le va face publice numele și le vor confisca proprietățile în schimbul taxelor datorate din trecut. În această țară, care a fost un paradis pentru cei privilegiați, multe persoane înstărite neplătind niciodată impozit pe venituri, ci urmând acțiunea guvernului, mai mulți oameni bogați din Teheran foloseau taxiul, deoarece guvernul le confiscase mașina. Iranul are nevoie serios de venituri suplimentare. S-a așteptat opoziție față de aceste măsuri de colectare a taxelor din Parlament, care reprezintă, în primul rând, grupurile privilegiate.

Nenorociri în India

Inundațiile din Punjab (aflat în partea de nord-vest a Indiei) și Kașmir

(revendicat atât de India, cât și de Pakistan) au adus în septembrie pagube aproape la fel de grave ca cele produse de cutremurul din partea de est a Indiei, în luna august. Primele rapoarte (9/21) au anunțat prăbușirea a 25.000 de case, între 200.000 și 500.000 de oameni fiind luați de ape, 500.000 au trebuit să facă față înfometării, dacă nu au primit ajutor, și o zonă de 70 de mile din Kașmir aflându-se complet sub apă. Rapoartele exacte despre pierderea de vieți omenești nu au fost puse la dispoziție din cauza întreruperilor serioase ale liniilor de comunicație. Între timp, în partea de nord și în centrul Indiei au dat năvală lupi, hienele și șacalii terorizând chiar și orașe mari, moderne, Lucknow și Allahabad. Doar în orașe, 47 de copii au fost uciși de animalele înnebunite de foame, în ultimele săptămâni. Unii au

fost înșfăcați noaptea din pat, de lupi, care au intrat în locuințele înalților funcționari ai guvernului. Soldații indieni au fost organizați să verifice periferia (9/24) din jurul orașului Lucknow, în încercarea de a localiza și de a distruge cu dinamită adăpostul lupilor.

Religia în China comunistă

China comunistă, potrivit radio Peiping, (9/24) reformează „Creștinismul” din această țară. Aceasta cuprinde unificarea diferitelor secte religioase, sfârșitul sprijinului financiar din străinătate, eliminarea influenței imperialiste din biserici și educarea adeptilor religioși împotriva relexor aduse de „imperialism, feudalism și capitalism birocratic”. Declarația arăta că există o relație strânsă între „Creștinism” și imperialism, în China, și că „influența

imperialistă”, mai ales din partea U.S., trebuie oprită. De asemenea, sub noua ordine, bisericile trebuie să „încurajeze creștinii ... să sprijine politica reformei agrare a guvernului”.

Atacurile armatei lui Ho Chi Minh

În Indo-China armata sponsorizată de comuniști, condusă de Ho Chi Minh, a atacat cu violență avanposturile franceze de la Dongkhe, Pakha și Thatkhe aproape de granița cu China comunistă. Dongkhe s-a predat înaintea comuniștilor după o sângeroasă luptă care a durat trei zile. Atât comuniștii cât și francezii își adună puterile și s-a prezis că cel mai târziu în octombrie sau noiembrie va începe o mare bătălie.

Australia se pregătește de război

Cererile guvernului australian pentru serviciile armatei nu pot fi satisfăcute fără durere, a spus prim-ministrul Menzies, la o transmisie radio (9/25). De aceea, în curând vor trebui asumate caracteristici ale efortului de război și trebuie luate în considerare priorități pentru materiale critice. Programul de recrutare pentru armată a întâmpinat opoziție din partea Partidului Laburist, din cauza hotărârii ca recruții să fie înrolați pentru serviciu, oriunde în lume. Laburiștii s-au împotrivit și instruirii militare obligatorie, plănuită pentru anul următor. Menzies a răspuns (9/27) că politica

Australiei aderă la U.N. și renunță la obligațiile pe care aceasta le impune (care include aprovizionarea cu trupe, când hotărăște U.N.).

Armata din Filipine

Forțele semi-oficiale de poliție, stabilite recent în Filipine, pentru a contracara trupele de gherilă Hukbalahap, au fost desființate de președintele Quirino (9/23), care a spus că acestea câștigaseră o „reputație dezgustătoare” și că oamenii se temeau mai mult de ei, decât de cei din Huk.

Nori uriași de fum

Peste 100 de incendii mocnite din pădurile canadiene, din regiunile aspre din partea

de nord a Albertei și districtul Mackenzie, au produs nori denși de fum, ce au cauzat consternare în Canada și în multe orașe din partea de est a U.S. (9/24). Unii observatori s-au temut de o explozie atomică sau de sfârșitul lumii. Soarele a fost acoperit în multe locuri, automobiliștii au mers cu farurile aprinse, luminile pe străzi au fost aprinse. Meteorologii din New York au spus că nu mai întâlniseră niciodată un asemenea fenomen. Oficialii de la Institutul de meteorologie canadian au estimat că fumul se întinsese pe o lățime de 200 mile, 400 mile lungime și o grosime de trei mile.

CÂT TIMP ALEGEȚI SĂ TRĂIȚI?

„Cât? Cât mai mult posibil, bineînțeles!” Da, chiar oamenii cu corpul sfâșiat de durere sau slăbit de bătrânețe, mutilat de accidente sau de boli, se agață cu disperare de viață. Așadar, de ce se ridică această întrebare? Când ajungem la această întrebare nu prea poți face multe alegeri, nu-i așa? Viața este un lucru fragil și de obicei îți ia rămas bun atunci când te aștepți mai puțin.

Da, dar în fața ta se află o alegere! Chiar astăzi, hotărârile pe care le iei îți afectează perspectivele pentru viață. Cum așa? În primul rând, pe această pagină se află o oportunitate pentru a obține cunoștință, pe care, dacă o folosești cum trebuie, îți poate aduce *viață veșnică*. Ea se găsește în cartea ilustrată aici.

ACEASTA ÎNSEAMNĂ VIAȚA VEȘNICĂ

Această carte de 30 de capitole prezintă cunoștință esențială din Biblie, pentru toți oamenii interesați de viață, într-o dreaptă lume nouă, creată de Dumnezeu. Titlul și tema sunt din Ioan 17:3, NW: „Aceasta înseamnă viața veșnică, să dobândească cunoștință despre tine, singurul Dumnezeu adevărat, și despre cel pe care l-ai trimis Tu, Isus Cristos”.

Nu tânjești să ai o astfel de cunoștință dătătoare de viață? Atunci de ce nu trimiți după un exemplar al cărții de 320 de pagini, „*Aceasta înseamnă viața veșnică*”, acum? Având o cunoștință exactă, poți alege să trăiești pentru totdeauna. Trimite, prin poștă, o contribuție de 35 cenți!

Vă rog să-mi trimiteți un exemplar al cărții „*Aceasta înseamnă viața veșnică*”. Vă trimit 35 cenți.

Nume..... Oraș.....

Stradă..... Stat.....

